

Δημήτρης Γραμμένος

Οι Κλέφτες των Ονείρων

Σεπτεμβρίου 2013

Ο Δημήτρης Γραμμένος είναι Κύριος Ερευνητής στο Ίδρυμα Τεχνολογίας και Έρευνας (ΙΤΕ) στον τομέα της Επικοινωνίας Ανθρώπου-Υπολογιστή (HCI) και είναι πιστοποιημένος αξιολογητής των Torrance Tests of Creative Thinking. Έχει δημιουργήσει τη δραστηριότητα «Σχεδιαστές του Μέλλοντος» στο πλαίσιο της οποίας αναπτύσσει και οργανώνει βιωματικές εμπειρίες που εισάγουν την έννοια και την πρακτική της Δημιουργικότητας και της Δημιουργικής Σκέψης σε παιδιά, γονείς, εκπαιδευτικούς και το ευρύ κοινό. Το 2007, εκδόθηκε το παιδικό εικονογραφημένο βιβλίο του «Η συναυλία των χρωμάτων» (Άγκυρα) και το 2020, το κόμικ «Ο GDPR και οι 40 κλέφτες» (Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Κρήτης).

Email: gramenos@ics.forth.gr

CV: <https://www.ics.forth.gr/person/Grammenos/Dimitrios>

***

Το θεατρικό έργο γράφτηκε προκειμένου να παρουσιάσει και να υποστηρίξει τα βασικά μηνύματα της εκπαιδευτική δράσης «[Σχεδιαστές του Μέλλοντος](#)». Το έργο παίχτηκε για πρώτη φορά το Σάββατο 13 Ιουνίου 2015 στο 3ο Λύκειο Ηρακλείου, σε σκηνοθεσία των Ελένη Κόκαλη και Κατερίνα Μαυράκη, με πρωταγωνιστές τα παιδιά της Λέσχης Ανάγνωσης του 12ου Δημοτικού Σχολείου Ηρακλείου. Τα σκηνικά δημιούργησε μαζί με τα παιδιά η Αρχιμανδρίτη Μαρία-Ειρήνη, ενώ τη μουσική του τραγουδιού της παράστασης έγραψε ο Μάνος Παναγιωτάκης.

***

Το θεατρικό έργο *Οι Κλέφτες των Ονείρων* του Δημήτρη Γραμμένου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY-NC-ND](#)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Τα Πρόσωπα

Δασκάλα

Ιωάννα

Ανθή

Σοφία

Μαρία

Ελένη

Σπύρος

Χάρης

Δημήτρης

Θωμάς

Μιχάλης

Πατέρας

Γιος

Νοικοκυρά

Μάνα

Παιδί

Γέρος

Εξωγήινη

Μαμά Δημήτρη

Περίληψη

Όλα τα παιδιά βλέπουν όνειρα. Όλα, εκτός από ένα, τον Δημήτρη. Η μήπως τελικά βλέπει, αλλά κάποιος του τα κλέβει; Η κυρία Αγάπη μαζί με τους συμμαθητές του Δημήτρη έχουν ένα φανταστικό σχέδιο για να ανακαλύψουν τι συμβαίνει. Αλλά τα πράγματα δεν θα πάνε και τόσο καλά... Θα καταφέρουν άραγε να σώσουν τα όνειρα του Δημήτρη, αλλά και όλων των άλλων παιδιών; Αλήθεια, που πάνε άραγε τα όνειρα το πρωί όταν ξυπνάμε;

Για τον Σπυράκο μου...

ΣΠΥΡΟΣ: Μπαμπά, που πάνε τα όνειρα το πρωί όταν ξυπνάμε;

ΕΓΩ: ...

ΣΠΥΡΟΣ: Σε κάποιο παραμύθι ίσως;

Πριν αρχίσει η παράσταση (και ανάμεσα στις Πράξεις) παίζει το «Waltz No. 2» του Dmitri Shostakovich. Η αίθουσα είναι διακοσμημένη με διάσπαρτα κόκκινα μπαλόνια με ήλιο, δεμένα σε διάφορες θέσεις. Αντί σκηνικού χρησιμοποιείται οθόνη προβολής.

Στην τελευταία σελίδα του προγράμματος της παράστασης είναι κολλημένο ένα καινούργιο (ξεφούσκωτο) κόκκινο μπαλόνι και γράφει από πάνω: «Να χρησιμοποιηθεί μόνο σε περίπτωση εκτάκτου ανάγκης».

ΠΡΑΞΗ Α: Η νέα δασκάλα

Μια τυπική σχολική τάξη. Στην οθόνη προβάλλεται ένας τοίχος που περιλαμβάνει πίνακα με κιμωλίες. Τα ΠΑΙΔΙΑ (ΙΩΑΝΝΑ, ΑΝΘΗ, ΣΟΦΙΑ, ΜΑΡΙΑ, ΕΛΕΝΗ, ΣΠΥΡΟΣ, ΧΑΡΗΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ, ΘΩΜΑΣ, ΜΙΧΑΛΗΣ) είναι ήδη στη τάξη, κάθονται στις καρέκλες τους και είναι ανήσυχα. Μπαίνει μέσα η ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ (έχει τα μαλλιά δεμένα στρόγγυλο κότσο ψηλά στο κεφάλι και φορά γυαλιά). Αμέσως σηκώνονται όλα τα ΠΑΙΔΙΑ και κάνουν απόλυτη ησυχία.

ΔΙΕΥΘ.: Καλημέρα παιδιά!

ΠΑΙΔΙΑ: Καλημέρα κυρία Διευθυντή!

ΔΙΕΥΘ.: (με ξινισμένο ύφος) Διευθύντρια έχουμε πει. Όχι Διευθυντή. Τέλος πάντων. Καθίστε, καθίστε.

Τα παιδιά καθυστερούν να καθίσουν, σέρνουν τις καρέκλες, κλπ.

ΔΙΕΥΘ.: (θυμωμένη, κουνώντας το δάχτυλο) Καθίστε επιτέλους! Αμέσως!

Τα παιδιά βιάζονται να καθίσουν. Στη βιασύνη του ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ δεν υπολογίζει καλά και σκάει στο πάτωμα. Τα ΠΑΙΔΙΑ σκάνε στα γέλια!

ΔΙΕΥΘ.: Σκασμός! Εσύ (δείχνει τον ΔΗΜΗΤΡΗ που είναι στο πάτωμα)! Να πας να με περιμένεις έξω από το γραφείο μου.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: (σηκώνεται και τρίβει τον ποπό του) Μα...

ΔΙΕΥΘ.: Χωρίς μα και ξε-μα. Έξω τώρα (δείχνει την πόρτα)!

Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ αποχωρεί με σκυμμένο κεφάλι.

ΔΙΕΥΘ.: Λοιπόν, τι ήθελα να σας πω; Αχ θα με τρελάνετε διαολόπαιδα. Α, ναι! Με πολύ μεγάλη μου λύπη έχω να σας ανακοινώνω ότι η αγαπημένη μας κυρία Στριμμενίδου κόλλησε μαγουλάδες και θα έχει αναρρωτική άδεια για τις επόμενες 2 εβδομάδες.

Ο ΣΠΥΡΟΣ και η ΙΩΑΝΝΑ κάνουν «κόλα 5» και πανηγυρίζουν.

ΣΠΥΡΟΣ, ΙΩΑΝΝΑ: ΖΗΤΩ!

ΔΙΕΥΘ.: (χτυπά το χέρι στην έδρα) ΣΙΩΠΗ! Καθίστε αμέσως κάτω! Ντροπή σας. Εσύ, κι εσύ (δείχνει τα 2 παιδιά) στο γραφείο μου (δείχνει προς την πόρτα).

Ο ΣΠΥΡΟΣ και η ΙΩΑΝΝΑ αποχωρούν με σκυμμένο κεφάλι. Γίνεται ησυχία.

ΔΙΕΥΘ.: Μην χαίρεστε άδικα! Δεν πρόκειται να χάσετε ούτε ένα λεπτό μαθήματος. Για τις ημέρες που θα λείψει η κυρία Στριμμενίδου θα σας αναλάβει η κυρία Ονειροπούλου. (Φωνάζει) Ελάτε, ελάτε μέσα κυρία Ονειροπούλου!

Η ΔΑΣΚΑΛΑ μπαίνει μέσα έχοντας «κάτω από τις φτερούγες της» τα 3 ΠΑΙΔΙΑ που έδιωξε η ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ.

ΔΙΕΥΘ.: Μα τι κάνετε εκεί κυρία Ονειροπούλου;

ΔΑΣΚΑΛΑ: (χαμογελώντας) Αχ, τα βρήκα έξω στο διάδρομο τα καημενούλια και φαινόταν τόσοσοοοοο λυπημένα. Μπορώ να τα κρατήσω;

Τα ΠΑΙΔΙΑ σιγογελάνε.

ΔΙΕΥΘ.: *(Κτυπά το χέρι στην έδρα) ΗΣΥΧΙΑ! (θυμωμένη) Κυρία Ονειροπούλου! Σας παρακαλώ να σοβαρευτείτε! Σας πληροφορώ ότι είχα τους λόγους μου που απέβαλα αυτά τα ταραχοποιά στοιχεία από την τάξη. Τέλος πάντων, τέλος πάντων. Συγχωρείστε γιατί είναι η πρώτη σας μέρα και δεν ξέρετε με τι έχετε να κάνετε. (δείχνει προς τα 3 παιδιά) Εσείς! Στις θέσεις γρήγορα! (τα παιδιά τρέχουν στις θέσεις τους χαρούμενα).*

Κυρία Ονειροπούλου σας παραδίδω την έδρα κι ελπίζω να είστε άξια αντικαταστάτρια της προκατόχου σας *(κουνώντας το δάχτυλο προς τα ΠΑΙΔΙΑ)*. Κι εσείς προσοχή! Γιατί αν ακούσω το παραμικρό, θα επιστρέψω και – πιστέψτε με – δεν θέλετε κάτι τέτοιο.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ αποχωρεί. Η ΔΑΣΚΑΛΑ στέκεται μπροστά από τον πίνακα.

ΔΑΣΚΑΛΑ: *(με σκέρτσο και πολλές χειρονομίες) Καλημέρα σας! Θα είμαι η δασκάλα σας για τις επόμενες 2 εβδομάδες!*

Με ένα πηδηματάκι κάθεται πάνω στην έδρα κι αρχίζει να κουνά τα πόδια πέρα δώθε.

ΔΑΣΚΑΛΑ: *Λοιπόν, καθώς είναι η πρώτη μας μέρα, λέω προτού ξεκινήσουμε το μάθημα να γνωριστούμε πρώτα λιγάκι. Συμφωνείτε;*

ΠΑΙΔΙΑ: *ΝΑΙ!!!*

ΔΑΣΚΑΛΑ: *Ωραία, λοιπόν, θέλω ένας-ένας να έρχεται εδώ μπροστά, να μου λέει το μικρό του όνομα και τι είναι αυτό που τον κάνει να ονειρεύεται. Λοιπόν, ποιος θέλει να ξεκινήσει πρώτος;*

Τα ΠΑΙΔΙΑ είναι διστακτικά. Κάνουν να σηκώσουν το χέρι αλλά το ξανακατεβάζουν.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Καλέ, μην ανησυχείτε – δεν υπάρχουν σωστές και λάθος απαντήσεις, ούτε και πρόκειται να βαθμολογηθείτε. Και - πιστέψτε με - έχω τους λόγους μου που σας το ζητάω. Αλλά, αφού βλέπω ότι διστάζετε, ίσως είναι καλύτερα να ξεκινήσω εγώ.

Κατεβαίνει από την έδρα πλέκει τα δάχτυλα των χεριών και τα φέρνει μπροστά.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Με λένε Αγάπη και με κάνουν να ονειρεύομαι τα ουράνια τόξα που βγαίνουν το φθινόπωρο μετά τα πρωτοβρόχια!

Από εδώ και μπρος ότι αναφέρει κάποιος ότι τον κάνει να ονειρεύεται εμφανίζεται στον πίνακα.

ΠΑΙΔΙΑ: (με το που βλέπουν το ουράνιο τόξο στον πίνακα)
Ωωωω! (χειροκροτούν)

Ξαφνικά ανοίγει η πόρτα και εμφανίζεται το κεφάλι της ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑΣ.

ΔΙΕΥΘ.: Μα τι φασαρία είναι αυτή; Κυρία Ονειροπούλου, ούτε δυο λεπτά δε σας άφησα μόνη με τα παιδιά και ορίστε κατάσταση.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Ω, μην ανησυχείτε, δεν είναι τίποτα. Απλά, προσπαθούσαμε εδώ με τα παιδιά να στείλουμε λίγη θετική ενέργεια στην καημενούλα την κυρία Στριμμενίδου για να αναρρώσει γρηγορότερα.

ΔΙΕΥΘ.: Θετική ενέργεια; Τι βλακ... Τέλος πάντων, τέλος πάντων. Παρακαλώ να μην ξανασυμβεί, ειδάλλως θα αναγκαστώ να επέμβω. Συνεννοηθήκαμε;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Απολύτως! Σας υπόσχομαι ότι θα είμαστε πολύ φρόνιμοι.

ΔΙΕΥΘ.: Καλώς! (κλείνει την πόρτα με δύναμη)

Η ΔΑΣΚΑΛΑ βάζει το δάχτυλο στα χείλη κάνοντας σήμα για ησυχία και περπατώντας στις μύτες των ποδιών φτάνει μπροστά στην πόρτα. Σκύβει και κοιτά από την κλειδαρότρυπα. Κάνει νόημα στα ΠΑΙΔΙΑ να περιμένουν. Μετά από λίγο σηκώνεται.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Όλα εντάξει. Το πεδίο είναι ελεύθερο.

Τα ΠΑΙΔΙΑ χαχανίζουν συγκρατημένα. Η ΔΑΣΚΑΛΑ ξανακάθεται πάνω στην έδρα.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Νομίζω ότι μπορούμε να συνεχίσουμε. Μόνο ας προσέξουμε να μην κάνουμε πολύ θόρυβο. Ποιος θέλει να έρθει;

Η ΙΩΑΝΝΑ σηκώνει διστακτικά το χέρι.

ΔΑΣΚΑΛΑ: (γνέφει με το χέρι) Έλα.

Η ΙΩΑΝΝΑ στέκεται μπροστά από την τάξη.

ΙΩΑΝΝΑ: (με λίγο τρεμουλιαστή φωνή) Με-με λένε Ιωάννα και ονειρεύομαι όταν παίζω όμορφες μελωδίες με το βιολί μου (ακούγεται μια μελωδία).

Η ΙΩΑΝΝΑ επιστρέφει στη θέση της. Η ΔΑΣΚΑΛΑ κλείνει τα μάτια και κάνει ότι παίζει βιολί. Με το φανταστικό δοξάρι δείχνει τον ΣΠΥΡΟ.

ΔΑΣΚΑΛΑ: (δείχνει τον ΣΠΥΡΟ) Σήκω!

ΣΠΥΡΟΣ: Εμένα με λένε Σπύρο και με κάνουν να ονειρεύομαι τα πειρατικά καράβια που ανοίγουν πανιά για άγνωστα μέρη γεμάτα θησαυρούς!

ΔΑΣΚΑΛΑ: (προσποιείται ότι κρατά σπαθί στο ένα χέρι και ακουμπά το άλλο στον κρόταφο χαιρετώντας με ναυτικό τρόπο) Βίρα τις άγκυρες καπετάν-Σπύρο!

Ο ΣΠΥΡΟΣ επιστρέφει στη θέση του. Η ΣΟΦΙΑ κουνά το χέρι της. Η ΔΑΣΚΑΛΑ τη δείχνει με το νοητό σπαθί.

ΣΟΦΙΑ: Είμαι η Σοφία και με κάνουν να ονειρεύομαι τα ανθισμένα λιβάδια που μοσχοβολούν άνοιξη.

ΔΑΣΚΑΛΑ: (κάνει ότι κόβει ένα λουλούδι και το δίνει στη ΣΟΦΙΑ) Για εσάς δεσποσύνη μου.

Η ΣΟΦΙΑ επιστρέφει στη θέση της. Όλα τα υπόλοιπα ΠΑΙΔΙΑ σηκώνουν τώρα το χέρι και το κουνάνε έντονα. Η ΔΑΣΚΑΛΑ δείχνει την ΑΝΘΗ.

ΑΝΘΗ: Το όνομα μου είναι Ανθή και με κάνει να ονειρεύομαι η ζωγραφική.

Η ΔΑΣΚΑΛΑ κάνει ότι ζωγραφίζει στον αέρα και με ένα νοητό πινέλο δείχνει στην ΑΝΘΗ να επιστρέψει στη θέση της. Με το ίδιο «πινέλο» δείχνει τον ΧΑΡΗ.

ΧΑΡΗΣ: Με λένε Χάρη και ονειρεύομαι όταν βλέπω αεροπλάνα να πετούν στον ουρανό.

Η ΔΑΣΚΑΛΑ ανοίγει τα χέρια και κάνει ότι πετάει με αεροπλάνο. Ο ΧΑΡΗΣ πάει στη θέση του. Όσα ΠΑΙΔΙΑ δεν έχουν μιλήσει σηκώνουν χέρι. Η ΔΑΣΚΑΛΑ «πετάει» στη ΜΑΡΙΑ.

ΜΑΡΙΑ: Είμαι η Μαρία και ονειρεύομαι όταν χορεύω μπαλέτο (ακούγεται μουσική).

Η ΔΑΣΚΑΛΑ κάνει την μπαλαρίνα και χορεύοντας φθάνει μέχρι τον ΜΙΧΑΛΗ. Του απλώνει το χέρι και τον φέρνει στον πίνακα.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Με λένε Μιχάλη και με κάνει να ονειρεύομαι η μυρωδιά της λαχταριστής μηλόπιτας της Γιαγιάς μου

όταν βγαίνει αχνιστή από το φούρνο (τα ΠΑΙΔΙΑ χαχανίζουν).

Η ΔΑΣΚΑΛΑ κάνει ότι βγάζει ένα ταψί από το φούρνο και με κλειστά μάτια το μυρίζει. Μετά κόβει ένα κομμάτι και το προσφέρει στην ΕΛΕΝΗ. Η ΕΛΕΝΗ κάνει ότι το μασουλάει, ξεροκαταπίνει και μετά μιλά.

ΕΛΕΝΗ: Το όνομά μου είναι Ελένη και ονειρεύομαι όταν κοιτάζω τ' αστέρια στο νυχτερινό ουρανό.

Η ΔΑΣΚΑΛΑ κάνει τα δυο χέρια σαν τηλεσκόπιο κι επιλέγει τον ΘΩΜΑ.

ΘΩΜΑΣ: Ονομάζομαι Θωμάς και η απέραντη γαλάζια θάλασσα με κάνει να ονειρεύομαι, ακόμα και όταν είναι φουρτουνιασμένη.

Η ΔΑΣΚΑΛΑ κλείνει τη μύτη και κάνοντας ότι βουτά κατεβαίνει από την έδρα. Προσποιείται ότι κολυμπάει και φθάνει στον ΔΗΜΗΤΡΗ. Του κάνει νόημα με τα δυο χέρια να σηκωθεί. Αυτός σηκώνεται όρθιος στη θέση του.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Με λένε Δημήτρη και με κάνουν να ονειρεύομαι τα βιβλία του Ιουλίου Βερν με τις φανταστικές τους περιπέτειες!

ΔΑΣΚΑΛΑ: Αυτό είναι υπέροχο! Ο καθένας σας έχει και κάτι διαφορετικό που τον κάνει να ονειρεύεται. Πολύ χαίρομαι, θα περάσουμε φανταστικά μαζί! Νομίζω όμως ότι τώρα είναι ώρα να σας βάλω την πρώτη σας εργασία για το σπίτι...

ΠΑΙΔΙΑ: (με απογοήτευση) Ωωω....

ΔΑΣΚΑΛΑ: Έεε! Τι είναι αυτά τα μούτρα; Μην κατσουφιάζετε. Ακούστε πρώτα τι θα σας πω και μετά αποφασίζετε αν υπάρχει λόγος να στεναχωριέστε. Η εργασία σας

θα είναι η εξής: το βράδυ πριν κοιμηθείτε θα αφήσετε δίπλα στο κρεβάτι σας μια λευκή κόλα χαρτί και ένα μολύβι. Μετά θα κλείσετε τα μάτια και θα σκεφτείτε για όση ώρα θέλετε αυτό που σας κάνει να ονειρεύεστε. Το πρωί αμέσως μόλις ξυπνήσετε θέλω να γράψετε ή να ζωγραφίσετε στο χαρτί το όνειρο που είδατε για να μην το ξεχάσετε. Σύμφωνα;

ΠΑΙΔΙΑ: (σηκώνονται όρθια ενθουσιασμένα – εκτός από τον ΔΗΜΗΤΡΗ που είναι κατσουφιασμένος)
ΝΑΙΑΙΑΙΑΙ!!!!

Ανοίγει απότομα η πόρτα και εμφανίζεται το κεφάλι της ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑΣ.

ΔΙΕΥΘ.: Μα τι γίνεται πά...

Ντριιν! Ακούγεται το κουνούνι και διακόπτει τη ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΔΑΣΚΑΛΑ: (σκασμένη στα γέλια) Διάλειμμα παιδιά. Περάστε έξω!

Τα ΠΑΙΔΙΑ και η ΔΑΣΚΑΛΑ βγαίνουν έξω περνώντας μπροστά από την εκνευρισμένη ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ και την χαιρετούν.

ΠΡΑΞΗ Β: Η επόμενη μέρα

Η σχολική τάξη. Στην έδρα υπάρχει ένα βάζο με λουλούδια. Τα ΠΑΙΔΙΑ είναι ήδη στη τάξη και κάθονται πολύ ήσυχα. Μπαίνει μέσα η ΔΑΣΚΑΛΑ και αμέσως σηκώνονται όλα τα ΠΑΙΔΙΑ.

ΠΑΙΔΙΑ: Καλημέρα κυρία!

ΔΑΣΚΑΛΑ: Καλημέρα αγάπες μου! Καλέ μην σηκώνεστε. Καθίστε, καθίστε.

(πλησιάζει την έδρα) Ω! Τι όμορφα λουλούδια!

ΧΑΡΗΣ: Από εμάς για την Αγάπη με πολύ αγάπη!

ΔΑΣΚΑΛΑ: *(σκύβει και τα μυρίζει)* Αχ μοσχοβολάνε! Σας ευχαριστώ πολύ! Λοιπόν, πως τα πήγατε με την εργασία σας; Ανυπομονώ ν' ακούσω τι έχετε να πείτε. Από ποιον ν' αρχίσουμε άραγε;

ΠΑΙΔΙΑ: *(όλα σηκώνουν χέρι και φωνάζουν - εκτός του ΔΗΜΗΤΡΗ που κρύβεται πίσω από τους υπόλοιπους και δείχνει στενοχωρημένος)* Κυρία! Κυρία! Κυρία!

Η ΔΑΣΚΑΛΑ βλέπει τον ΔΗΜΗΤΡΗ, αλλά αρχικά προσποιείται ότι δεν έχει καταλάβει κάτι. Κάνει ότι διαλέγει στην τύχη κουνώντας το δάχτυλο πέρα-δώθε, το περνά πάνω από το κεφάλι του και τελικά επιλέγει την ΜΑΡΙΑ που κάθεται μπροστά του. Αυτή σηκώνεται όρθια και κρατώντας το χαρτί της με τα δύο χέρια λέει.

ΜΑΡΙΑ: Χθες το βράδυ είδα στο όνειρό μου ότι ήμουν πρώμα μπαλαρίνα και χόρευα τη Λίμνη των Κύκνων σε ένα λαμπερό, κατάμεστο θέατρο. Μόλις τελείωσα, έκανα μια βαθιά υπόκλιση και όλοι σηκώθηκαν όρθιοι και με χειροκροτούσαν ενθουσιασμένοι ενώ κάποιοι μου πετούσαν και λουλούδια.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Πολύ όμορφο όνειρο Μαρία! Ελπίζω μια μέρα να βγει αληθινό! *(παίρνει ένα λουλούδι από το βάζο και της το πετά)* Ορίστε! Ας κάνω εγώ την αρχή.

ΜΑΡΙΑ: Ευχαριστώ πολύ κυρία! *(κάθεται)*

ΔΑΣΚΑΛΑ: *(ακουμπά στον ώμο την ΕΛΕΝΗ που κάθεται μαζί με την ΜΑΡΙΑ)* Εσύ Ελένη, τι είδες;

Η ΕΛΕΝΗ δείχνει προς όλους μια ζωγραφιά με αστέρια κι έναν στρογγυλό διαστημικό σταθμό σαν ντόνατ.

ΕΛΕΝΗ: Εγώ κυρία είδα ότι ήμουν μέσα σε έναν διαστημικό σταθμό που έμοιαζε με ένα τεράστιο κουλούρι. Ήμουν

μαζί με αστροναύτες από όλο τον κόσμο και αναζητούσαμε ζωή σε απομακρυσμένους γαλαξίες.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Πολύ ωραίο όνειρο! Και ποιος δε θα 'θελε να ταξιδεύει στ' αστέρια. Νομίζω όμως τώρα ότι είναι σειρά να μας μιλήσει κι ένα αγόρι... (κοιτάζει τριγύρω – ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ λουφάζει. Δίπλα του κάθεται ο ΜΙΧΑΛΗΣ). Μιχάλη;

Ο ΜΙΧΑΛΗΣ τυλίγει το χαρτί του και το βάζει στο κεφάλι του σαν καπέλο σεφ.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Μάλιστα κυρία! (σηκώνεται) Χθες το βράδυ, όπως και σχεδόν κάθε άλλο βράδυ άλλωστε, είδα ότι ήμουν ένα τρανός σεφ και ότι οι άνθρωποι έκαναν τεράστιες ουρές έξω από το εστιατόριό μου για να δοκιμάσουν τις δημιουργίες μου.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Πολύ νόστιμο όνειρο Μιχάλη. Ελπίζω όταν πραγματοποιηθεί να μην με ξεχάσεις και να με βάζεις στο μαγαζί σου από την πίσω πόρτα να γλυτώνω την ουρά!

ΜΙΧΑΛΗΣ: (ντροπαλά) Μα φυσικά κυρία! Θα έχετε το δικό σας τραπέζι.

ΔΑΣΚΑΛΑ: (σκύβει και του δίνει ένα φιλί στο κεφάλι) Είσαι πολύ γλυκός.

Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ λουφάζει ακόμα περισσότερο.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Μα, Δημήτρη, συμβαίνει κάτι;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Όχι, όχι...

ΔΑΣΚΑΛΑ: Μήπως θέλεις να μας διηγηθείς το όνειρό σου;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: (σχεδόν έτοιμος να βάλει τα κλάματα) Όχι κυρία, δεν μπορώ.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Γιατί βρε Δημητράκη μου; Έλα μην ντρέπεσαι.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Δεν ντρέπομαι κυρία. Δεν μπορώ!

ΔΑΣΚΑΛΑ: Μα γιατί καλέ;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Γιατί δεν είδα όνειρο. Ποτέ δεν βλέπω (κρύβει το πρόσωπο του ανάμεσα στα χέρια του).

ΠΑΙΔΙΑ: Ωωω!

ΔΑΣΚΑΛΑ: Σσσοστ! (αγκαλιάζει τον Δημήτρη). Δημητράκη δεν γίνεται να μη βλέπεις καθόλου όνειρα. Όλα τα παιδιά βλέπουν.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Όχι, όχι κυρία. Σας τ' ορκίζομαι. Και το θέλω τόσο πολύ...

ΔΑΣΚΑΛΑ: (πιάνει το πηγούνι της) Χμ! Κάτι ύποπτο συμβαίνει εδώ.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Όχι, κυρία. Δεν προσπαθώ να σας κοροϊδέψω.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Το ξέρω Δημήτρη, δεν αναφερόμουν σ' εσένα. Είμαι σίγουρη ότι εσύ βλέπεις όνειρα. Και μάλιστα μεγάλα. Το βλέπω μέσα στα λαμπερά σου μάτια.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Και τότε γιατί δεν τα θυμάμαι;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Ίσως κάποιος να στα κλέβει.

ΠΑΙΔΙΑ: Τιιιι;

ΔΑΣΚΑΛΑ: (το ξανασκέφτεται) Καλύτερα όμως να μην βγάσουμε συμπεράσματα δίχως αποδείξεις. Δημήτρη, μπορείς σε παρακαλώ να ρωτήσεις τους γονείς σου αν αυτό το Σάββατο το βράδυ θα μπορούσαμε να κοιμηθούμε όλη η τάξη μαζί στο δωμάτιό σου;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Στο δωμάτιο μου; Όλη η τάξη; Μα γιατί;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Έχω ένα σχέδιο.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Εντάξει, θα ρωτήσω. Μόνο που είναι λίγο μικρό.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Δεν πειράζει. Όλοι οι καλοί χωράνε. Παιδιά, τι λέτε; Θα βοηθήσουμε τον Δημήτρη να ξαναβρεί τα όνειρά του;

ΠΑΙΔΙΑ: Ναιαιαιαι!

Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ έχει αναθαρρήσει κι αρχίζει να χαμογελά. Ανοίγει απότομα η πόρτα και εμφανίζεται το κεφάλι της ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑΣ.

ΔΙΕΥΘ.: Μα τι γίνεται πά...

Ντριιν! Ακούγεται το κουνούνι και διακόπτει τη ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ.

ΔΑΣΚΑΛΑ: (σκασμένη στα γέλια) Διάλειμμα παιδιά. Περάστε έξω!

Τα ΠΑΙΔΙΑ και η ΔΑΣΚΑΛΑ βγαίνουν έξω περνώντας μπροστά από την εκνευρισμένη ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ και την χαιρετούν.

ΠΡΑΞΗ Γ: Στο δωμάτιο του Δημήτρη

Ένα παιδικό δωμάτιο. Υπάρχει ένα κρεβάτι, ένα γραφείο, μια καρέκλα. Τα ΠΑΙΔΙΑ και η ΔΑΣΚΑΛΑ φορούν πιτζάμες και κρατούν μαξιλάρια. Στη μια πλευρά της σκηνής είναι η πόρτα και στην άλλη ένα παράθυρο. Στα σημεία όπου θα ξαπλώσουν τα παιδιά υπάρχουν χάρτινα κουτιά «καμουφλαρισμένα» σε δώρα ή παιδικούς κύβους. Μέσα σε κάθε κουτί υπάρχει από ένα μπαλόνι με ήλιο για κάθε παιδί (θα τα ανοίξουν όταν «κοιμηθούν»). Ένα μεγάλο κόκκινο μπαλόνι είναι πάνω στο κρεβάτι και είναι σκεπασμένο για να μοιάζει με μαξιλάρι.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Λοιπόν παιδιά, πριν πέσουμε για ύπνο ακούστε πολύ προσεκτικά τι πρέπει να κάνουμε για να βοηθήσουμε τον Δημήτρη. Καταρχάς, εσύ Δημήτρη ξάπλωσε στο κρεβάτι σου.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Μα, κυρία, ίσως είναι καλύτερα να κοιμηθείτε εσείς εκεί. Εγώ δεν έχω πρόβλημα. Κοιμάμαι και στο πάτωμα.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Όχι, όχι. Τότε δεν θα καταφέρουμε τίποτα έτσι. Εσύ θα είσαι το δόλωμα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: (λίγο τρομαγμένος) Το δόλωμα;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Ναι, αλλά μη φοβάσαι. Θα είμαστε όλοι δίπλα σου. Παιδιά, εμείς θα ξαπλώσουμε στο πάτωμα και θα πρέπει να κάνουμε απόλυτη ησυχία (βγάζει από την τσέπη της ένα σπάγκο με κουδουνάκια).

ΕΛΕΝΗ: Τι είναι αυτό πάλι κυρία;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Μια παγίδα. Θα δέσω το σπάγκο γύρω από το κρεβάτι του Δημήτρη. Έτσι αν πλησιάσει κανείς το βράδυ, θα σκοντάψει και θα κάνει φασαρία.

ΧΑΡΗΣ: Κι εμείς θα τον τσακώσουμε!

ΣΠΥΡΟΣ: Και θα τον δέσουμε, όπως κάνουν οι πειρατές! Γουστάρω!

ΑΝΘΗ: Κυρία, φοβάμαι λίγο. Μήπως είναι επικίνδυνο;

ΣΟΦΙΑ: Κι εγώ φοβάμαι... Μήπως να αφήσουμε μόνο τ' αγόρια καλύτερα;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Μη φοβάστε καλέ. Τίποτα κακό δεν θα συμβεί σε κανέναν. Δε θα σας έβαζα ποτέ σε κίνδυνο. Αν θέλουμε να πετύχουμε όμως θα πρέπει να είμαστε ενωμένοι. Πάρτε θέσεις και καλή μας επιτυχία.

Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ πάει στο κρεβάτι. Η ΔΑΣΚΑΛΑ βάζει το σπάγκο με τα κουδουνάκια. Τα ΠΑΙΔΙΑ προσπαθούν να βολευτούν στο πάτωμα.

- ΜΙΧΑΛΗΣ: Θωμά, πάρε τα βρωποπόδαρά σου από τη μούρη μου γιατί θα έχουμε κακά ξεμπερδέματα.
- ΘΩΜΑΣ: Δε μπορώ να πάω παραπέρα πιάνει όλο το χώρο η Ελένη.
- ΕΛΕΝΗ: Εγώ δεν κουνάω από εδώ τώρα που βολεύτηκα.
- ΙΩΑΝΝΑ: Αχ! Κάποιος μου τραβάει την κοτσίδα.
- ΣΠΥΡΟΣ: Συγγνώμη, νόμιζα ότι ήταν το σπαθί μου.
- ΜΑΡΙΑ: Σπαθί; Τι το θέλεις το σπαθί;
- ΣΠΥΡΟΣ: Γιατί δεν έβρισκα το πιστόλι μου.
- ΑΝΘΗ: Κανόνισε να μας βγάλεις κανένα μάτι.
- ΧΑΡΗΣ: Κυρία, δε βρίσκω που να ξαπλώσω. Ποιος είχε πει ότι όλοι οι καλοί χωράνε;
- ΣΟΦΙΑ: Ίσως γιατί εσύ δεν είσαι καλός...
- ΧΑΡΗΣ: Άμα σου ρίξω μια σφαλιάρα, θα δεις μετά αν είμαι καλός ή όχι.
- ΔΑΣΚΑΛΑ: Παιδιά, παιδιά! Σταματήστε τη μουρμούρα. Με τόση φασαρία που κάνετε ούτε κουνούπι δεν πρόκειται να πλησιάσει στο δωμάτιο. Λοιπόν, τελειώνετε γιατί σε 2 λεπτά κλείνω το φως.
- ΑΝΘΗ: Το φως; Α, εγώ δε μπορώ να κοιμηθώ μέσα στα μαύρα σκοτάδια!
- ΣΟΦΙΑ: Ούτε κι εγώ με κλειστό παράθυρο.
- ΜΙΧΑΛΗΣ: Κι εμένα γουργουρίζει το στομάχι μου.
- ΔΑΣΚΑΛΑ: Στοπ! Πάνω απ' όλα ηρεμία. Ανθή πάρε το ρολόι μου (της δίνει το ρολόι). Φωσφορίζει στο σκοτάδι. (Πάει στο παράθυρο) Σοφία, ορίστε άφησα το παράθυρο λίγο

ανοιχτό. (Πετάει μια καραμέλα στον ΜΙΧΑΛΗ) Μιχάλη φάε αυτή να σου κόψει τη λιγούρα και το πρωί τρως όταν πας σπίτι σου! Θα κλείσω τώρα το φως μήπως επιτέλους χαλαρώσετε.

Σσσσς! (κάνει με τα χέρια νόημα για ηρεμία)

Τα ΠΑΙΔΙΑ ξαπλώνουν κάτω, ο ΧΑΡΗΣ πάνω στο γραφείο, η ΔΑΣΚΑΛΑ κάθεται στην καρέκλα. Τα φώτα κλείνουν και γίνεται απόλυτη ησυχία.

Ξαφνικά ακούγονται τα κουδουνάκια. Τα φώτα ανάβουν και τα ΠΑΙΔΙΑ πετάγονται όρθια. Ο ΜΙΧΑΛΗΣ είναι δίπλα στο κρεβάτι με ένα μισοφαγωμένο σάντουιτς στο χέρι.

ΣΠΥΡΟΣ: (κρατά ένα πλαστικό σπαθί) Ψηλά τα χέρια κλέφτη!

Ο ΜΙΧΑΛΗΣ σηκώνει ψηλά τα χέρια και το σάντουιτς.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Μιχάλη;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Συγνώμη κυρία, αλλά δεν άντεχα άλλο την πείνα και πετάχτηκα μέχρι την κουζίνα να τσιμπήσω κάτι. Στην επιστροφή σκόνταψα στα κουδουνάκια...

ΣΟΦΙΑ: Α ρε Μιχάλη...

ΔΑΣΚΑΛΑ: Καλά, καλά, ας ηρεμήσουμε. Μιχάλη κατάπιε τη μπουκιά σου και ξάπλωσε.

Τα ΠΑΙΔΙΑ ξαπλώνουν, τα φώτα κλείνουν και γίνεται απόλυτη ησυχία.

Ξαφνικά ακούγονται τα κουδουνάκια. Τα φώτα ανάβουν και τα ΠΑΙΔΙΑ πετάγονται όρθια. Ο ΜΙΧΑΛΗΣ είναι δίπλα στο κρεβάτι με ένα ποτήρι νερό στο χέρι.

ΣΠΥΡΟΣ: (κρατά ένα πλαστικό σπαθί) Απάνω του παιδιά!

Ο ΜΙΧΑΛΗΣ σηκώνει τα χέρια ψηλά με το ποτήρι.

ΔΑΣΚΑΛΑ: ΜΙΧΑΛΗ;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Συγνώμη κυρία, αλλά με δίψασε το σάντουιτς και πήγα να πιω ένα ποτήρι νερό. Σας υπόσχομαι δεν θα ξανασυμβεί.

ΣΟΦΙΑ: Α ρε Μιχάλη...

ΔΑΣΚΑΛΑ: Τέλος πάντων, ξαπλώστε παιδιά. Μιχάλη πρόσεξε μη βρέξεις κανέναν.

Τα ΠΑΙΔΙΑ ξαπλώνουν, τα φώτα κλείνουν και γίνεται απόλυτη ησυχία.

Ξαφνικά ακούγονται τα κουδουνάκια. Τα φώτα ανάβουν και τα ΠΑΙΔΙΑ πετάγονται όρθια. Ο ΜΙΧΑΛΗΣ είναι δίπλα στο κρεβάτι διπλωμένος σα να κατουριέται.

ΣΠΥΡΟΣ: (με το σπαθί) Πίσω και σ' έφαγα!

Ο ΜΙΧΑΛΗΣ σηκώνει τα χέρια ψηλά αλλά έχει διπλωμένα τα πόδια.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Αμάν βρε Μιχάλη! Τι είναι πάλι;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ε κυρία, με τόσο νερό που ήπια ήθελα τουαλέτα, αλλά καθώς πήγαινα σκόνταψα στα κουδουνάκια.

ΣΟΦΙΑ: Α ρε Μιχάλη...

ΔΑΣΚΑΛΑ: Α, δεν αντέχω άλλο. Από εδώ και μπρος δεν ξανασηκώνεται κανείς, για κανένα λόγο εντάξει;

ΜΙΧΑΛΗΣ: (διπλωμένος, σηκώνει το χέρι) Κυ – κυρία;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Τιιι;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Να πάω; Θα σκάσω...

ΔΑΣΚΑΛΑ: Άντε πήγαινε, γιατί εμένα με έχεις σκάσει ήδη... Οι υπόλοιποι ξαπλώστε.

Τα ΠΑΙΔΙΑ ξαπλώνουν, τα φώτα χαμηλώνουν, ο ΜΙΧΑΛΗΣ βγαίνει κι επιστρέφει. Παίζει σε χαμηλή ένταση το «Suite for Jazz Orchestra No. 2».

Κάθε παιδί ανοίξει το κουτάκι του μέσα από το οποίο ξεπροβάλει ένα μπαλόνι δεμένο με σπάγκο που αρχίζει να ανεβαίνει. Τα περισσότερα είναι κόκκινα. Της ΕΛΕΝΗΣ και του ΧΑΡΗ είναι πράσινα. Του ΜΙΧΑΛΗ είναι μαύρο. Πάνω από το κρεβάτι του ΔΗΜΗΤΡΗ ανεβαίνει ένα μεγάλο κόκκινο μπαλόνι.

Τα φώτα αναβοσβήνουν κι ακούγεται ένας ήχος «τηλεμεταφοράς». Το δωμάτιο είναι ημιφωτισμένο.

Στο δωμάτιο «τηλεμεταφέρονται» (εμφανίζονται δηλ «από το πουθενά») οι 2 κλέφτες, ο ΠΑΤΕΡΑΣ (με μεγάλη κοιλιά που εξέχει από το παντελόνι, κρατάει ένα σακί) και ο ΓΙΟΣ (αδύνατος, με μαλλί που του πέφτει στα μάτια, λίγο χαζούλης, κρατά μια εργαλειοθήκη). Φοράνε και οι 2 φόρμες υδραυλικού με τιράντες. Κρατάνε 2 περιέργες συσκευές με κεραία (σαν παλιά κινητά παντόφλες).

ΓΙΟΣ: Ουπς! Τι έγινε; Σίγουρα τηλεμεταφεροθήκαμε στο σωστό μέρος;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ναι παιδί μου. Αφού κάθε βράδυ ερχόμαστε. Έχουμε χτυπήσει φλέβα...

ΓΙΟΣ: Και τι δουλειά έχει εδώ όλος αυτός ο κόσμος;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Μπορεί να πέσαμε σε κάνα πιτζάμα πάρτι. Καλύτερα. Θα κάνουμε γερή μπάζα. Άντε μη χασομεράμε, γιατί έχουμε πολύ δουλειά.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ αφήνει κάτω το σακί. Πλησιάζει τον ΧΑΡΗ. Τραβά λίγο τον σπάγκο. Κατεβάζει το μπαλόνι, το ζουλά και το μυρίζει.

ΠΑΤΕΡΑΣ: (μονολογεί) Ωριμο είναι.

Ο ΓΙΟΣ έχει αφήσει κάτω την εργαλειοθήκη κι έχει καθίσει πάνω της. Έχει πιάσει τη συσκευή του με τα δυο χέρια και δείχνει να παίζει κάποιο παιχνίδι.

ΠΑΤΕΡΑΣ: (έχει πιάσει το σπάγκο και τον δαγκώνει αλλά δεν κόβεται) Πένσα (απλώνει το χέρι, αλλά ο ΓΙΟΣ παίζει και δεν του δίνει τίποτα). Πένσα. Άντε ντε. Εημερώσαμε (ο ΓΙΟΣ χαμπάρι).

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ γυρίζει και βλέπει τον ΓΙΟ να παίζει. Του δίνει μια σφαλιάρα.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Χίλιες φορές σου έχω πει να μην παίζεις παιχνίδια με τον τηλεμεταφορέα γιατί θα τελειώσεις τη μπαταρία.

ΓΙΟΣ: Μα...

ΠΑΤΕΡΑΣ: Μαμούνια! Θα ξεμείνουμε καμιά φορά σε κάνα δωμάτιο με τις κουταμάρες σου. Δως μου τώρα την πένσα.

ΓΙΟΣ: (βάζει τον τηλεμεταφορέα στην πίσω τσέπη του παντελονιού, ανοίγει την εργαλειοθήκη και του δίνει την πένσα) 'ντάξει.

Ο ΓΙΟΣ δίνει την πένσα. Ο ΠΑΤΕΡΑΣ παιδεύεται, αλλά το μπαλόκι δεν κόβεται.

ΠΑΤΕΡΑΣ: (Απλώνει το χέρι). Ονειροκόφτη.

Ο ΓΙΟΣ δίνει τον ονειροκόφτη. Ο ΠΑΤΕΡΑΣ παιδεύεται, αλλά το μπαλόκι δεν κόβεται.

ΠΑΤΕΡΑΣ: (Απλώνει το χέρι). Σχεδόν τα κατάφερα. Κάβουρα.

Ο ΓΙΟΣ δίνει έναν κανονικό (πλαστικό) κάβουρα.

ΠΑΤΕΡΑΣ: (Απλώνει το χέρι). Χαζαπλάστ! Χαζαπλάστ! Γρήγορα!

ΓΙΟΣ: Τι θα κάνεις στο όνειρο με το χαζαπλάστ;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Δεν είναι για το όνειρο, για μένα είναι! Με δάγκωσε ο κάβουρας!

ΓΙΟΣ: Α, ορίστε.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Να σου πω, δε βάζεις κι εσύ ένα χεράκι να τελειώνουμε μια ώρα αρχύτερα;

ΓΙΟΣ: 'ντάξει.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ κόβει το μπαλόκι και το βάζει στο σακί. Γυρίζει και βλέπει το ΓΙΟ που ετοιμάζεται να κόψει το μαύρο μπαλόκι του Μιχάλη. Τον χτυπά το χέρι.

ΓΙΟΣ: Αχ!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Τι κάνεις εκεί βρε μπουμπουνοκέφαλε;

ΓΙΟΣ: Βοηθάω...

ΠΑΤΕΡΑΣ: Πόσες φορές σου έχω πει όχι μαύρα μπαλόκια; Αυτά είναι γεμάτα εφιάλτες. Αρκεί ένα τέτοιο μόνο για να μας καταστρέψει όλο το στοκ.

ΓΙΟΣ: Σόρρυ ρε πα-τέρας – στο σκοτάδι όλα ίδια μου φαίνονται.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Μη με λες πα-τέρας γιατί διαολίζομαι...

ΓΙΟΣ: Και πως θες να σε φωνάζω μ' αυτή την αγριοφάτσα που έχεις ρε πα-τέρας; Πεντάμορφη;

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ του δίνει μια σφαλιάρα.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Άσε τα κρύα αστεία κι έχε το νου σου. Τα μαύρα δεν τα κόβουμε ποτέ. Τα πράσινα είναι άγουρα. Σημειώνουμε στον τηλεμεταφορέα που και τότε τα είδαμε και τον προγραμματίζουμε για όταν ωριμάσουν. Το 'πιασες;

ΓΙΟΣ: Ντάααααξει. Αλλά να ξέρεις πα-τέρας, εγώ ντρέπομαι πολύ γι' αυτό που κάνουμε.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Η δουλειά δεν είναι ντροπή.

ΓΙΟΣ: Ποια δουλειά ρε πα-τέρας; Κλέφτες είμαστε.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Βγάζεις λεφτά;

ΓΙΟΣ: Ε.. ναι.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Σου αρέσει αυτό που κάνεις;

ΓΙΟΣ: Καθόλου!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ε, τότε δουλειά είναι! Σκάσε και κόβε.

Αρχίζουν να κόβουν και να μαζεύουν τα κόκκινα όνειρα. Ο ΓΙΟΣ πάει να κόψει ένα όνειρο και κατά λάθος αυτό ξεφουσκώνει και πετάει με θόρυβο.

ΓΙΟΣ: Ουπς!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ρε συ, μην καταστρέφεις το εμπόρευμα!

ΓΙΟΣ: Σόρρυ! Μου ξέφυγε.

Συνεχίζουν. Τελευταίο είναι το όνειρο του ΔΗΜΗΤΡΗ στο κρεβάτι. Ο ΠΑΤΕΡΑΣ προσπαθεί να το κόψει αλλά ζορίζεται.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Επούτο εδώ δεν κόβεται με τίποτα το άτιμο. Φέρε τ' ονειροπρίονο.

Ο ΓΙΟΣ πάει προς το κρεβάτι κρατώντας το πριόνι αλλά σκοντάφτει στα κουδουνάκια. Σωριάζεται κάτω και τον πέφτει και ο τηλεμεταφορέας του. Ακούγονται τα κουδουνάκια και ξυπνάνε τα ΠΑΙΔΙΑ και η ΔΑΣΚΑΛΑ αλλά δε σηκώνεται κανείς.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Αμάν βρε Μιχάλη, τι είναι πάλι;

ΜΙΧΑΛΗΣ: (ξαπλωμένος) Μα δεν ήμουν εγώ κυρία. Εδώ είμαι, δίπλα σας.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ωχ! Γρήγορα (αρπάζει το σάκο). Μάζεψε τα εργαλεία να την κάνουμε.

ΓΙΟΣ: (ψάχνεται) Πα-τέρας τη βάψαμε! Δεν βρίσκω τον τηλεμεταφορέα μου!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Άντε πάλι! Κανονικά έπρεπε να σε παρατήσω εδώ, αλλά μετά ποιος την ακούει τη μουρμούρα της μάνας σου. Πιάσε το χέρι μου! (απλώνει το χέρι που κρατά τον τηλεμεταφορέα)

Ο ΓΙΟΣ μαζεύει τα εργαλεία όπως-όπως. Με το ένα χέρι κρατά την εργαλειοθήκη και με το άλλο πιάνει τον καρπό από το χέρι του πατέρα του που κρατά τον τηλεμεταφορέα.

Τα φώτα αναβοσβήνουν και ακούγεται ο ήχος τηλεμεταφοράς.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ και ο ΓΙΟΣ εξαφανίζονται. Τα ΠΑΙΔΙΑ τρίβουν τα μάτια τους. Τα πράσινα μπαλόνια και το μαύρο κόβονται και πετούν. Όλα τα κόκκινα τα έχουν μαζέψει, εκτός από αυτό που βρίσκεται πάνω από το κρεβάτι του ΔΗΜΗΤΡΗ.

ΣΟΦΙΑ: Καλέ κυρία τι έγινε;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Ας ανάψει κάποιος το φως.

Ανάβουν τα φώτα.

ΧΑΡΗΣ: Μα ποιος χτύπησε τα κουδουνάκια;

ΜΑΡΙΑ: Ναι, ποιος;

ΜΑΡΙΑ: (βλέπει το μεγάλο κόκκινο μπαλόνι πάνω από το κρεβάτι του ΔΗΜΗΤΡΗ) Μα, τι είναι αυτό; (δείχνει)

ΠΑΙΔΙΑ: Ωωωωω!

ΔΑΣΚΑΛΑ: Δημήτρη, νομίζω πως μόλις βρήκαμε το όνειρό σου!

ΠΑΙΔΙΑ: (Χοροπηδούν) ΖΗΤΩΩΩΩΩ!!!

Ο Δημήτρης κοιτά το μπαλόκι με απορία.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Άντε λοιπόν, μη μας κρατάς σε αγωνία. Πες μας τι είδες.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Μα, ναι! Μπορώ να το θυμηθώ! Αυτό είναι υπέροχο! Το όνειρό μου ήταν ότι μπορούσα να γράφω φανταστικές ιστορίες που έκαναν τα παιδιά όλου του κόσμου να χαμογελούν και να ονειρεύονται!

ΑΝΘΗ: Α! Πολύ ωραίο όνειρο. Μακάρι μια μέρα να βγει αληθινό.

ΜΑΡΙΑ: Αχ, ναι. Θα έχουμε ένα φίλο συγγραφέα!

ΧΑΡΗΣ: Μπορεί και να παίζουν τα έργα σου στο θέατρο!

ΣΠΥΡΟΣ: Άρα τα καταφέραμε! Αποστολή εξετελέσθη!

ΕΛΕΝΗ: Και τώρα τι κάνουμε; Θα γυρίσουμε στα σπίτια μας;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ναι, ναι. Να τσιμπήσουμε και κάτι. Γιατί όταν είμαι νηστικός βλέπω εφιάλτες.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Μισό λεπτό παιδιά! Είμαι σίγουρη ότι κι εγώ έβλεπα ένα πολύ ωραίο όνειρο όσο κοιμόμουν, αλλά τώρα δε θυμάμαι τίποτα!

ΙΩΑΝΝΑ: Κι εγώ το ίδιο κυρία!

ΣΟΦΙΑ: Κι εγώ!

ΘΩΜΑΣ: Κι εγώ!

ΑΝΘΗ: Κι εγώ!

ΣΠΥΡΟΣ: Μα τι έγινε;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Μάλλον έκλεψαν τα δικά μας όνειρα και του Δημήτρη γλύτωσε στο τσακ!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ω, συγνώμη παιδιά. Λυπάμαι πολύ...

ΧΑΡΗΣ: Μα δε φταις εσύ.

ΜΑΡΙΑ: Και τώρα; Τι κάνουμε;

ΑΝΘΗ: Ναι, δε γίνεται να κοιμόμαστε όλοι μαζί κάθε βράδυ.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Ναι, αυτό είναι αλήθεια. Δε νομίζω ότι θα το άντεχα κάτι τέτοιο.

ΣΠΥΡΟΣ: Μήπως είδε κανείς το σπαθί μου; Δεν το βλέπω πουθενά.

ΣΟΦΙΑ: Κάτω από το κρεβάτι κοιτάξεις;

Ο ΣΠΥΡΟΣ σκύβει κάτω από το κρεβάτι και ακούγονται τα κουνουνάκια. Σηκώνεται και κρατά στο χέρι τον τηλεμεταφορέα.

ΣΠΥΡΟΣ: Δεν βρήκα το σπαθί μου, αλλά βρήκα αυτό το παράξενο κινητό. Καλά, ποιανού είναι αυτή η παντόφλα;

Αρχίζουν όλα τα ΠΑΙΔΙΑ να λένε «δεν είναι δικό μου», «ούτε δικό μου», ...

ΘΩΜΑΣ: Για να δώστο μου εμένα. Ο μπαμπάς μου έχει ένα τέτοιο και ξέρω.

Ο ΘΩΜΑΣ αρχίζει να το περιεργάζεται.

ΘΩΜΑΣ: Α! Έχει και παιχνίδι!

ΔΑΣΚΑΛΑ: Μήπως να μου το δώσεις εμένα καλύτερα; Πολύ φοβάμαι ότι δεν είναι κινητό.

ΘΩΜΑΣ: Τι φοβάστε καλέ κυρία. Κινητό είναι. Δε βλέπετε που έχει και κουμπί χόουμ; Να, άμα το πατήσω...

ΔΑΣΚΑΛΑ: ΜΗΗΗΗΗ! Μην το πατάς!

Ο ΘΩΜΑΣ πατάει το κουμπί. Τα φώτα αναβοσβήνουν και ακούγεται ο ήχος τηλεμεταφοράς. Τα φώτα σβήνουν.

ΠΡΑΞΗ Δ: Ονειροπωλείο

Σκηνικό διαστημικής «λαϊκής αγοράς». Ο ΠΑΤΕΡΑΣ και ο ΓΙΟΣ βρίσκονται πίσω από ένα πάγκο με κλουβιά μέσα στα οποία είναι τα μπαλόνια / όνειρα των παιδιών. Στα κλουβιά υπάρχουν ταμπελάκια που γράφουν «όνειρα». Πάνω από τον πάγκο υπάρχει μια επιγραφή που λέει «ΟΝΕΙΡΟΠΩΛΕΙΟ». Οι χαρακτήρες έχουν αστεία χαρακτηριστικά εξωγήινων (π.χ., κεραίες, πράσινο χρώμα, 3 μάτια, κλπ). Στην άκρη της σκηνής είναι στοιβαγμένα μερικά κλουβιά.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Για ελάτε κυρίες και κύριοι, για ελάτε! Έχω πράγμα που σαλεύει! Τρυφερά παιδικά όνειρα! Άλφα – άλφα! Τα καλύτερα σε όλους τους γαλαξίες.

Μια ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ πλησιάζει τον πάγκο και ζουλάει τα μπαλόνια.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Μην τα ζουλάτε μαντάμ. Δεν κορνάρουν.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ: (μαζεύει το χέρι της θιγμένη) Αυτό εδώ είναι φρέσκο;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ολόφρεσκο μαντάμ! Πριν λίγο το κόψαμε. Δε βλέπετε που είναι έτοιμο να πετάξει μαζί με το κλουβί του;

ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ: Ναι, καλά. Έτσι μου έλεγες και τις προάλλες και μου πάσαρες ένα μαγιάτικο που ξεφούσκωσε εντελώς πριν καν φτάσω σπίτι.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Αποκλείεται! Δεν υπάρχει περίπτωση. Μάλλον θα με μπερδεύετε με κάποιον άλλον. Εμείς εδώ, μόνο τα καλύτερα. Έτσι δεν είναι γιέ μου;

Γυρίζει και ψάχνει να δει τον γιο του, που έχει αράξει και παίζει πάλι παιχνίδια. Του δίνει μια σφαλιάρα.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Θα μου την τελειώσεις τη μπαταρία.

ΓΙΟΣ: Μα, πα-τέρας, ήμουν έτοιμος να περάσω πίστα...

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ναι, καλά. Η πίστα σε μάρανε. Καμιά τάξη στο διαγαλαξιακό σχολείο δεν ξέρεις να περάσεις που έχεις μείνει μετεξεταστέος 7 χρόνια τώρα. Παράτα το μπλιμπλίκι και πες εδώ στην κυρία πόσο φρέσκα είναι τούτα τα όνειρα.

ΓΙΟΣ: (βαριεστημένα) Φρέσκα είναι. Πριν λίγο τα κλέψαμε...

ΠΑΤΕΡΑΣ: (δίνει μια σφαλιάρα στο γιο) Τα κόψαμε εννοεί. (Χτυπά με το δάκτυλο τον κρόταφο και μιλά σιγά προς την ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ) Αυτά τα ηλεκτρονικά παιχνίδια του έχουν κάψει και τους 3 εγκεφάλους του.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ: Καλά, καλά. Άσε την πάρλα και βάλε μου αυτό γιατί βιάζομαι.

ΠΑΤΕΡΑΣ: (παίρνει το όνειρο από το κλουβί, το μυρίζει και μετά το δένει στη ζυγαριά που γράφει καθώς το μπαλόني πετά προς τα πάνω) Το καλύτερο κομμάτι πήρατε μαντάμ. Εξαιρετική επιλογή. Και για σας, μόνο 5 μπρουφ και 3 μπραφ.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ: Πολύ ακριβός είσαι ρε κουμπάρε! Άσε, δεν το παίρνω.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Μαντάμ ρίξε άμα θες μια ματιά τριγύρω κι άμα βρεις φτηνότερα, εγώ σου δίνω πίσω τη διαφορά διπλή.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ: Έχε χάρη που βιάζομαι... (βγάζει από την τσάντα της τα «λεφτά») Να ορίστε! (πληρώνει)

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ βάζει το μπαλόني σε μια πλαστική σακούλα και με το ένα χέρι παίρνει τα «λεφτά» ενώ με το άλλο δίνει τη σακούλα. Η ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ συνεχίζει τα ψώνια σε άλλο σημείο της σκηνης. Μπαίνει μια ΜΑΝΑ με ένα καρτσάκι. Από μέσα εξέχουν 2 πλοκάμια. Κοιτάζει από απόσταση τον πάγκο.

ΠΑΤΕΡΑΣ: (κάνει νεύμα) Πλησιάστε! Πλησιάστε!

ΜΑΝΑ: *(δείχνει αόριστα)* Πόσο πάνε;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Μόνο 2 μπρουφ το ονειρόλιτρο. Τζάμπα πράμα!

ΜΑΝΑ: Είναι βιολογικά; Τα θέλω για τον μικρό.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Αστειεύεστε μαντάμ; Αψέκαστα! Και μόνο από κεφάλια παιδιών που έχουν μείνει τουλάχιστον δέκα μέρες χωρίς λούσιμο...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ πλησιάζει το καρότσι και απλώνει το δάχτυλό του.

ΠΑΤΕΡΑΣ: *(παίρνει γλυκό ύφος)* Κούτσι, κούτσι, κούτσι! Μου θυμίζει τον γιό μου όταν ήταν μικρός.

Ακούγεται ένας δυνατός βρυχηθμός και ο ΠΑΤΕΡΑΣ πετάγεται πίσω βάζοντας το δάχτυλο στο στόμα.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Αχ! Με δάγκωσε το άτιμο! Ίδιο ο γιος μου.

Το μωρό αρχίζει να κλαίει.

ΜΑΝΑ: Το τρώμαξες το γλυκούλι μου αγριάνθρωπε. Μην κλαις αγάπη μου! Κούπε-πε, κούπε-πε... *(απομακρύνεται παραπέρα κουνώντας τοπ καρότσι)*

Τα φώτα αναβοσβήνουν. Τα ΠΑΙΔΙΑ με τη ΔΑΣΚΑΛΑ μπαίνουν στην άκρη της σκηνης πίσω από τα στοιβαγμένα κλουβιά. Γίνεται το εφέ της τηλεμεταφοράς.

ΙΩΑΝΝΑ: Μα, τι έγινε;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Αν δεν κάνω λάθος – που δεν κάνω – νομίζω ότι ο Θωμάς μόλις ενεργοποίησε μια συσκευή τηλεμεταφοράς.

ΣΟΦΙΑ: Α, ρε Θωμά...

ΘΩΜΑΣ: Δηλαδή τηλεμεταφερθήκαμε; Που όμως;

ΧΑΡΗΣ: (κοιτάζει τριγύρω) Μοιάζει με κάποιου είδους υπαίθρια αγορά. Μόνο που οι άνθρωποι εδώ είναι κάπως περίεργοι.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Ίσως γιατί δεν είναι άνθρωποι. Ελένη, νομίζω ότι μόλις πραγματοποιήθηκε το όνειρό σου.

ΕΛΕΝΗ: Τι εννοείτε κυρία;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Εσύ δεν ήθελες να αναζητήσεις ζωή σε απομακρυσμένους γαλαξίες;

ΕΛΕΝΗ: Μάλιστα κυρία.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Ε, λοιπόν συγχαρητήρια! Μόλις τη βρήκες.

ΑΝΘΗ: Δηλαδή, όλοι αυτοί είναι εξωγήινοι;

Η ΔΑΣΚΑΛΑ κουνά καταφατικά το κεφάλι.

ΠΑΙΔΙΑ: ΕΞΩΓΗΙΝΟΙ;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Σοσστ! Ναι, αλλά δεν είναι η κατάλληλη στιγμή για να το κάνουμε θέμα. Κοιτάξτε εκεί πέρα. Αυτός ο πάγκος είναι γεμάτος όνειρα. Ας κρυφτούμε εδώ μέχρι να καταλάβουμε τι ακριβώς συμβαίνει.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Όνειρα έχω! Όνειρα μεγάλα, όνειρα σούπερ! Όνειρα θερινής νυκτός, όνειρα του γάλακτος.

Περνά ένας ΓΕΡΟΣ με 5 πόδια και μπαστούνι κοντά από τον πάγκο. Δεν ακούει καλά.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Για περάστε, για περάστε! Εδώ τα καλά όνειρα!

ΓΕΡΟΣ: Καλημέρα!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Μέρα!

ΓΕΡΟΣ: Πέρα, γιατί να πάω πέρα; Δεν είστε ανοιχτά;

ΠΑΤΕΡΑΣ: ΚΑΛΗΜΕΡΑ ΛΕΩ!

ΓΕΡΟΣ: Καλά ντε. Μη φωνάζεις. Δεν είμαι και κουφός. Όνειρα έχεις;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Και το ρωτάς; Τα καλύτερότερα!

ΓΕΡΟΣ: Κολεόπτερα! Όχι, δεν θέλω κολεόπτερα. Μου προκαλούν αέρια. Καλά, αφού δεν έχεις όνειρα φεύγω.

Ο ΓΕΡΟΣ κάνει να φύγει και ο ΠΑΤΕΡΑΣ βγαίνει από τον πάγκο και τον αρπάζει από το μανίκι.

ΓΕΡΟΣ: Μα τι στο καλό;

ΠΑΤΕΡΑΣ: *(δείχνει τα ταμπελάκια τον πάγκο του)* ΟΝΕΙΡΑ! ΚΟΙΤΑ ΠΑΠΠΟΥ! Ο-ΝΕΙ-ΡΑ!

ΓΕΡΟΣ: *(με έκπληξη)* Ω! Όνειρα! Καλά, εσύ δε μου έλεγες ότι δεν έχεις;

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ξεφυσά κι επιστρέφει πίσω από τον πάγκο.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Πάμε πάλι από την αρχή...

ΓΕΡΟΣ: Βροχή; Α, όχι. Ελπίζω να μην πιάσει βροχή. Μου προκαλεί αέρια.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Το όνειρο, *(δείχνοντας προς το ΓΕΡΟ)* για σένα το θες;

ΓΕΡΟΣ: Βρε δε θέλω καφέ. Μου προκαλεί αέρια. Ένα όνειρο ψάχνω για δώρο στην εγγονή μου. Σήμερα έβγαλε το 5^ο της πόδι!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Καλά, είσαι πολύ τυχερός! Έχω ακριβώς το κατάλληλο δώρο για την περίπτωση. Κοίτα! *(πιάνει ένα μπαλόκι και φωνάζει)* ΠΡΙΜΑ ΜΠΑΛΑΡΙΝΑ ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ ΤΩΝ ΚΥΚΝΩΝ! *(κάνει παντομίμα τη μπαλαρίνα, τη λίμνη και τον κύκνο)*

ΜΑΡΙΑ: (σηκώνεται όρθια) Ε! Αυτό είναι το δικό μου! Αστο κάτω!

Τα υπόλοιπα ΠΑΙΔΙΑ την τραβούν πίσω.

ΘΩΜΑΣ: Μαρία κάτσε κάτω.

ΓΕΡΟΣ: Καλά ντε. Μη φωνάζεις. Θα το πάρω. Μπορείς να μου το τυλίξεις για δώρο;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Μα φυσικά! Ο γιος μου είναι εξπέρ.

ΓΕΡΟΣ: Βρε δε με τρομάζεις εμένα που είσαι μποξέρ. Εγώ θέλω να μου το τυλίξεις...

ΠΑΤΕΡΑΣ: (Σκουπίζει τον ιδρώτα από το μέτωπό του) Βρε που έμπλεξα...

Γυρίζει και ψάχνει να δει τον γιο του, που παίζει πάλι παιχνίδια. Του δίνει μια σφαλιάρα.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Θα μου την τελειώσεις τη μπαταρία.

ΓΙΟΣ: Μα ...

ΠΑΤΕΡΑΣ: Μαμούνια! Τύλιξε αμέσως το όνειρο του κυρίου.

Ο ΓΙΟΣ αφήνει τον τηλεμεταφορέα πάνω στον πάγκο, παίρνει μια εφημερίδα και αρχίζει απρόθυμα να τυλίγει το μπαλόνι. Τα ΠΑΙΔΙΑ σπρώχνονται μεταξύ τους γιατί όλα θέλουν να βλέπουν καλύτερα. Με τα σπρωξίματα όμως πέφτουν πάνω στα κλουβιά και σωριάζονται με πολύ φασαρία στη σκηνή.

ΓΕΡΟΣ: (βάζει το χέρι πίσω από το αυτί για να ακούσει) Μπουμπουνητά, ακούω. Κοίτα να δεις που είχε δίκιο για τη βροχή. Άντε, τελειώστε γιατί δεν κρατώ ομπρέλα!

ΓΙΟΣ: (δείχνει τα παιδιά) Πα-τέρας κοίτα! Τα παιδιά!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Τα παιδιά; Ποια παιδιά;

ΓΕΡΟΣ: Λαδιά; Α, άμα έχει λαδιά εγώ δεν το θέλω... Να μου δώσεις άλλο, καθαρό!

Η ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ και η ΜΑΝΑ με το καροτσάκι έχουν γυρίσει προς τα ΠΑΙΔΙΑ και τα κοιτούν έντρομοι.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ, ΜΑΝΑ: ΓΗΙΝΟΙ! ΒΟΗΘΕΙΑΑΑΑΑΑΑ! (τρέχουν έντρομοι εκτός σκηνής, η ΜΑΝΑ πάνω στον πανικό ξεχνά το καροτσάκι και επιστρέφει να το πάρει).

ΓΕΡΟΣ: (κοιτάζει απορημένος που τρέχουν οι υπόλοιποι – απλώνει το χέρι να τσεκάρει αν βρέχει) Μάλλον θ' αρχίζει η μπόρα. (Κουνά το μπαστούνι) Δεν το θέλω το λαδωμένο όνειρό σου. Κράτα το. Εγώ φεύγω. Δε τη μπορώ τη βροχή. Μου προκαλεί αέρια (βγαίνει από τη σκηνή).

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ αρπάζει τον τηλεμεταφορέα.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Πιάσε το χέρι μου. Πρέπει να την κάνουμε αμέσως. (Ο ΓΙΟΣ τον κρατά. Ο ΠΑΤΕΡΑΣ πατά βιαστικά τα κουμπιά – ακούγεται μπλιπ, μπλιπ, αλλά μετά ένας ήχος μηχανής που σβήνει.)

(δίνει μια σφαλιάρα στον ΓΙΟ) Στο 'πα ότι θα μου την τελειώσεις την μπαταρία.

Τα ΠΑΙΔΙΑ έχουν ωστόσο περικυκλώσει τον πάγκο.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Απάνω τους παιδιά!

Τα ΠΑΙΔΙΑ ορμούν στον ΠΑΤΕΡΑ και τον ΓΙΟ. Σβήνουν τα φώτα.

ΠΡΑΞΗ Ε: Ελευθερώνοντας τα όνειρα

Στη λαϊκή. Ο ΠΑΤΕΡΑΣ και ο ΓΙΟΣ είναι δεμένοι και κάθονται κάτω. Γύρω τους τα ΠΑΙΔΙΑ σε κύκλο.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Λοιπόν, νομίζω ότι εσείς οι δυο μας χρωστάτε ορισμένες εξηγήσεις.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Δεν χρωστάμε τίποτα σε κανέναν. Δε σας ξέρουμε. Πρώτη φορά σας βλέπουμε.

ΓΙΟΣ: Μα τι λες βρε πα-τέρας; Πριν λίγο δεν ήμασταν στο δωμάτιο...

ΠΑΤΕΡΑΣ: Βούλωστο ζωντόβολο.

ΧΑΡΗΣ: Α, ώστε δε μας ξέρετε, ε;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Όχι!

ΙΩΑΝΝΑ: Ούτε έχουμε ξανασυναντηθεί κάπου;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Πουθενά!

ΘΩΜΑΣ: *(δείχνει τον τηλεμεταφορέα)* Επομένως αυτό δεν είναι δικό σας, ε;

ΓΙΟΣ: Κοίτα πα-τέρας! Ο τηλεμεταφορέας μου!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Γκρρρ. Δεν αντέχω άλλο! Λύστε μου τα χέρια να τον σφαιλιαρίσω!

ΑΝΘΗ: Αν είναι να λύσουμε κάποιον, εγώ προτείνω τον άλλο που είναι πιο συνεργάσιμος. Τι λέτε παιδιά;

ΠΑΙΔΙΑ: Ναι, ναι, συμπαθητικός είναι!

ΓΙΟΣ: Συμπαθητικός; Εγώ; Δεν μου το έχει πει ποτέ κανείς αυτό. Ω, σας ευχαριστώ!

ΠΑΤΕΡΑΣ: Κράτα κλειστό το στόμα σου, αλλιώς αλίμονο σου.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δε νομίζω ότι είσαι σε θέση να απειλείς κανέναν. *(Προς τον ΓΙΟ)* Κάτσε να σε λύσω μισό λεπτό.

Ο ΜΙΧΑΛΗΣ λύνει τον ΓΙΟ. Αυτός τρίβει τους καρπούς του.

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(απλώνει το χέρι προς τον ΓΙΟ)* Γεια. Εγώ είμαι ο Μιχάλης.

ΓΙΟΣ: *(κοιτάζει με απορία το απλωμένο χέρι του ΜΙΧΑΛΗ, μιμείται την ίδια κίνηση αλλά σε μεγάλη απόσταση από το χέρι του ΜΙΧΑΛΗ)* Γεια. Εγώ είμαι ο Μπιλιμπομ-μπομ-μπομ-πατατρακ-ταρατατζουμ, αλλά οι φίλοι μου με φωνάζουν Μπίλι.

ΕΛΕΝΗ: Γεια σου Μπίλι! Εγώ είμαι η Ελένη.

Όλα τα ΠΑΙΔΙΑ μαζί αρχίζουν να λένε τα ονόματά τους.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Παιδιά – παιδιά, ένας-ένας. Εγώ είμαι η Αγάπη και είμαι η δασκάλα των παιδιών. Μήπως θα είχες την καλοσύνη να μας λύσεις ορισμένες απορίες μας;

ΓΙΟΣ: Αμέ!

ΔΑΣΚΑΛΑ: Ωραία! Ποιος θέλει να ρωτήσει κάτι;

Τα ΠΑΙΔΙΑ σηκώνουν χέρι.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Σοφία;

ΣΟΦΙΑ: Γιατί μας κλέβετε τα όνειρα;

ΓΙΟΣ: Μα, για να τα πουλάμε φυσικά.

ΙΩΑΝΝΑ: Και γιατί δεν πουλάτε τα δικά σας;

ΓΙΟΣ: Τα δικά μας; Μα εμείς δεν έχουμε όνειρα. Από τους 3.752 κατοικημένους πλανήτες του σύμπαντος, μόνο στον δικό σας ευδοκιμούν τα όνειρα. Σε κανέναν άλλο.

ΧΑΡΗΣ: Σοβαρά;

ΓΙΟΣ: Καλά δεν το ξέρατε;

ΕΛΕΝΗ: *(κουνά αρνητικά το κεφάλι)* Τς!

- ΓΙΟΣ: (ενθουσιασμένος που ξέρει περισσότερα από τους άλλους) Ναι, ναι! Γι' αυτό όποιος θέλει να δει όνειρα πρέπει να τα αγοράσει.
- ΘΩΜΑΣ: Από εσάς;
- ΓΙΟΣ: Και όχι μόνο. Υπάρχουν εκατοντάδες έμποροι ονείρων σε κάθε γαλαξία. Είναι πολύ επικερδές επάγγελμα.
- ΑΝΘΗ: Καλά, και δεν αισθάνονται άσχημα όλοι αυτοί που αγοράζουν κλεμμένα όνειρα; Εμένα πάντως θα με πείραζε.
- ΓΙΟΣ: Α, δεν το ξέρουν. Πιστεύουν ότι εσείς τα καλλιεργείτε στον πλανήτη σας κι ότι εμείς ερχόμαστε και τα αγοράζουμε. Αυτό έχει συμφωνηθεί να λέμε όλοι στη Συντεχνία.
- ΙΩΑΝΝΑ: Συντεχνία; Ποια Συντεχνία;
- ΓΙΟΣ: Των Κλεφτών Ονείρων. Και αν ποτέ κάποιος αποκαλύψει το τρομερό αυτό μυστικό θα τιμωρηθεί με ποινή χειρότερη κι από τον θάνατο.
- ΣΟΦΙΑ: Μα, εσύ μόλις μας το είπες!
- ΓΙΟΣ: Ουπς!
- ΜΑΡΙΑ: Καλά μην ανησυχείς. Δεν θα το πούμε σε κανέναν. Το θέμα είναι εμείς τι κάνουμε τώρα;
- ΓΙΟΣ: Εγώ πάντως αν ήμουν στη θέση σας, θα ελευθέρωνα τα όνειρα για να επιστρέψουν στους νόμιμους ιδιοκτήτες τους.
- ΠΑΤΕΡΑΣ: Άμα σε πιάσω στα χέρια μου...
- ΘΩΜΑΣ: Καλά, και που θα τους βρούμε;

ΓΙΟΣ: Δε χρειάζεται. Αν κόψετε τον σπάγκο τους, τότε τα όνειρα ξέρουν από μόνα τους πως να γυρίσουν εκεί που ανήκουν.

ΠΑΤΕΡΑΣ: ΓΚΡΡΡΡΡ!

ΔΑΣΚΑΛΑ: Εμπρός λοιπόν! Τι περιμένετε; Ας ελευθερώσουμε τα όνειρα! Μπίλι θα μας βοηθήσεις;

ΓΙΟΣ: Αμε!

Τα ΠΑΙΔΙΑ κόβουν τους σπάγκους και τα όνειρα πετούν.

ΓΙΟΣ: Παιδιά, παιδιά! Έχει και μερικά κρυμμένα σε ένα μυστικό ντουλαπάκι κάτω από τον πάγκο. Ο πα-τέρας φυλάει εκεί τα πιο παλιά όνειρα και τα πουλά πανάκριβα για αντίκες.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Θα σε πνίξω!

ΑΝΘΗ: (σκύβει κάτω από τον πάγκο) Γκουχ Γκουχ! Εδώ είναι γεμάτο σκόνη. Ποιος ξέρει από πότε είναι κλεισμένα αυτά τα όνειρα εδώ μέσα.

ΜΑΡΙΑ: Μα, τι νόημα έχει να τα ελευθερώσουμε; Αυτοί που τα είχαν κάνει θα πρέπει τώρα να έχουν γεράσει. Τι να τα κάνουν τώρα;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Δεν έχει σημασία. Ποτέ δεν είναι αργά για να ονειρευτεί κανείς. Ελευθερώστε τα.

Τα ΠΑΙΔΙΑ ελευθερώνουν και τα παλιά όνειρα. Ενώ είναι απασχολημένα ο ΠΑΤΕΡΑΣ καταφέρνει να λυθεί και να πάρει στα χέρια του τον τηλεμεταφορέα.

Ξαφνικά ακούγεται μια σειρήνα συναγερμού.

ΧΑΡΗΣ: Τι είναι αυτό πάλι;

ΓΙΟΣ: Ωχ! Ο πα-τέρας λύθηκε και πάτησε το κουμπί του συναγερμού.

ΙΩANNA: Συναγερμού; Ποιου συναγερμού;

ΓΙΟΣ: Εκτάκτου ανάγκης! Καλεί τους υπόλοιπους κλέφτες ονείρων σε βοήθεια.

ANΘΗ: Τι, και θα τηλεμεταφερθούν όλοι εδώ;

ΓΙΟΣ: Όχι. Ευτυχώς δε γίνεται να τηλεμεταφερθεί τόσοσ κόσμος ταυτόχρονα για λόγους ασφάλειας. Έρχονται με διαστημικά λεωφορεία της γραμμής, οπότε έχουμε λίγο χρόνο στη διάθεσή μας.

ΠΑΤΕΡΑΣ: *(σε απόσταση ασφαλείας)* Χα! Σε λίγο οι κλέφτες ονείρων ολόκληρου του Γαλαξία θα μαζευτούν εδώ! Κι όταν σας πιάσουμε, θα σας φυλακίσω και θα σας αναγκάσω να ονειρεύεστε μόνο για μένα! Θα είστε η προσωπική μου φυτεία ονείρων και θα γλυτώσω επιτέλους από αυτά τα κουραστικά πηγαινέλα στη Γη. Σ' ευχαριστώ γιε μου που τους κράτησες απασχολημένους.

ΓΙΟΣ: *(στενοχωρημένος)* Μα, εγώ...

ΕΛΕΝΗ: Μη στεναχωριέσαι. Το ξέρουμε ότι δεν φταις.

Αρχίζει να ακούγεται ένα βουητό από ιπτάμενο σκάφος που πλησιάζει.

ΠΑΤΕΡΑΣ: *(βάζει το χέρι στο αυτί)* Ακούστε! Μέχρι εδώ φτάνει το τραγούδι των φίλων μου. Είναι σε μεγάλα κέφια φαίνεται. Να, κοιτάξτε εκεί ψηλά! Όπου να 'ναι φτάνει το πρώτο λεωφορείο.

Χαμηλώνουν λίγο τα φώτα. Στην οθόνη προβάλλεται ένα βίντεο με ένα διαστημόπλοιο.

Μόλις τελειώσει το βίντεο, στην οθόνη προβάλλεται το διαστημόπλοιο μπαίνουν στη σκηνή οι Κλέφτες και λένε το τραγούδι.

Μόλις αρχίσουν να τραγουδάνε οι κλέφτες, εμφανίζονται slides με τους στίχους του τραγουδιού.

Θυμάσαι που όταν ήσουν ένα μικρό παιδάκι
το μέλλον σου φαινότανε πως θα' ναι παιχνιδάκι;
Όνειρα έκανες πολλά, όχι μικρά – μεγάλα,
μα κάθε μέρα μικραίναν, ξεφούσκωναν σαν μπάλα.

Να γίνεις τραγουδίστρια ή πρίμα μπαλαρίνα,
ακόμη και πριγκίπισσα στη μακρινή την Κίνα.
Να γίνεις εξερευνητής, σούπερμαν, αστροναύτης,
στο πλοίο του Ιάσονα να είσαι Αργοναύτης.

Ήθελες να σουν πειρατής, πιλότος, κασκαντέρ,
χειρούργος, επιστήμονας, κομάντο, ή σκιέρ.
Να ήσουν αθλήτρια, σπουδαία ορειβάτισσα,
ζωγράφος, συγγραφέας, ατρόμητη ακροβάτισσα.

Μα τώρα που μεγάλωσες άμα κοιτάξεις πίσω,
- λυπάμαι άμα στενοχωρηθείς μα εγώ θα στο θυμίσω -
πως για όλα αυτά τα όνειρα έφτασε κείνη η μέρα,
που σαν φτερά και πούπουλα σκορπίσαν στον αέρα.

Εσύ πιστεύεις βέβαια πως ήτανε μοιραίο,
και πως δεν έχει διάρκεια το καθετί ωραίο.
Γιατί η ζωή είναι δύσκολη, δεν είναι παιχνιδάκι,
και κουταμάρες πίστευες σαν ήσουν παιδάκι.

Μα ήρθε η ώρα να στο πω και βάλτο στο μυαλό σου,
πριν εντελώς να βυθιστείς μέσα στο λήθαργό σου.

Τα όνειρα δε χάθηκαν, τα όνειρα δε σβήσαν,
όλα τα «θα» που έλεγες, ποτέ δε σε αφήσαν.

Εσύ 'σαι που τα άφησες, εκεί που τα κρατούσες,
γιατί οι μεγάλοι σου έλεγαν, ποτέ δε θα πετούσες.
Κι εσύ χαζά του πίστεψες κι έκοψες τα φτερά σου,
στο πάτωμα τα βρήκαμε μέσα στην κάμαρά σου.

Σαν το μεταξοσκώληκα ύφανες το κουκούλι
και μέσα κουλουριάστηκες σαν ήσουν μικρούλι.
Ποτέ όμως δεν έσκισες του μεταξιού του φλούδα,
γιατί στο δρόμο ξέχασες πως ήσουν πεταλούδα.

Τα όνειρα δε χάθηκαν, τα όνειρα δε σβήσαν,
όλα τα «θα» που έλεγες, ποτέ δε σε αφήσαν.

Κρυμμένοι μέσα στις σκιές, στις νύχτας των ψιθύρων,
εμείς σου τα βουτήξαμε, οι κλέφτες των ονείρων,
οι κλέφτες των ονείρων, οι κλέφτες των ονείρων...

(σβήνει η φωνή σε κάθε επανάληψη μέχρι που φτάνουν στο σημείο να
ψιθυρίζουν,
και στο τέλος ο "αρχηγός" βάζει το δάχτυλο μπροστά στο στόμα και
κάνει "Σσστ").

Τα φώτα δυναμώνουν. Στην οθόνη προβάλλεται στο σκηνικό από το
ονειροπωλείο.

ΑΝΘΗ: Κυρία, φοβάμαι λίγο.

ΠΑΙΔΙΑ: Κι εμείς!

ΔΑΣΚΑΛΑ: Μη φοβάστε παιδιά, κάτι θα σκεφτούμε. (Μονολογεί)
Αλλά τι; Χμ. Έχω μια ιδέα που είναι τόσο τρελή που
ίσως πιάσει.

*Χαμηλώνουν τα φώτα. Η ΔΑΣΚΑΛΑ έρχεται μπροστά στη σκηνή. Ένα
προβολέας την φωτίζει. Ανάβουν τα φώτα της αίθουσας. Απευθύνεται
στο κοινό.*

ΔΑΣΚΑΛΑ: (Χαιρετά) Καλησπέρα! Τι κάνετε; Ελπίζω να περνάτε
καλά μαζί μας. Ναι, ναι το ξέρω, ότι κανονικά εμείς
εδώ πάνω στη σκηνή δεν πρέπει να γνωρίζουμε ότι
βρίσκετε εκεί έξω, ούτε και να μιλάμε μαζί σας, αλλά
εδώ έχουμε μια περίπτωση έκτακτης ανάγκης. Και
μόνο εσείς μπορείτε να μας βοηθήσετε. Τι λέτε, θα
βάλετε ένα χεράκι;

ΘΕΑΤΕΣ: ΝΑΙΑΙΑΙΑΙΑ!!!! (τα ΠΑΙΔΙΑ πάνω στη σκηνή τους
παρακινούν)

ΔΑΣΚΑΛΑ: Σούπερ! Στην τελευταία σελίδα του προγράμματος
της παράστασης υπάρχει ένα κόκκινο μπαλόκι. Σας
παρακαλώ φουσκώστε το και κρατήστε το ψηλά.
Μόνο λίγο γρήγορα, γιατί οι κλέφτες όπου να 'ναι
φτάνουν.

Ακούγεται η τελευταία στροφή του τραγουδιού των Κλεφτών.

Τα όνειρα δε χάθηκαν, τα όνειρα δε σβήσαν,
όλα τα «θα» που έλεγες, ποτέ δε σε αφήσαν.

Κρυμμένοι μέσα στις σκιές, στις νύχτας των ψιθύρων,
εμείς σου τα βουτήξαμε, οι κλέφτες των ονείρων,
οι κλέφτες των ονείρων, οι κλέφτες των ονείρων...

Η ΔΑΣΚΑΛΑ κάνει νόημα στον κόσμο να βιαστεί (μπορεί η τελευταία στροφή του τραγουδιού να επαναλαμβάνεται). Μόλις έχουν φουσκωθεί αρκετά μπαλόνια η ΔΑΣΚΑΛΑ λέει:

ΔΑΣΚΑΛΑ: Ωραία! Είμαστε έτοιμοι. Εγώ και τα παιδιά σας ευχαριστούμε! Μας σώσατε τη ζωή – ελπίζω δηλαδή...

Χαμηλώνουν τα φώτα της αίθουσας. Η ΔΑΣΚΑΛΑ επιστρέφει στη θέση της. Ανάβουν τα φώτα της σκηνης.

ΔΑΣΚΑΛΑ: (προς τον ΠΑΤΕΡΑ) Καλά βρε πα-τέρας, κρίμα δεν είναι να μαζευτούν εδώ τόσοι κλέφτες και να πρέπει μετά να μοιραστείς μαζί τους όλα αυτά τα όνειρα;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Όνειρα; Ποια όνειρα;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Για ρίξε μια ματιά εκεί κάτω (δείχνει προς τους ΘΕΑΤΕΣ, ενώ ανάβουν λίγο τα φώτα της πλατείας).

ΠΑΤΕΡΑΣ: (Βάζει το χέρι στο κούτελο γιατί τον ενοχλεί το φως) Πω! Πω! Ποτέ στη ζωή μου δεν έχω ξαναδεί τόσα πολλά όνειρα μαζεμένα! Πρέπει ν' ακυρώσω αμέσως το συναγερμό. Έτσι και τα μυριστούν οι υπόλοιποι κλέφτες δε θα μου αφήσουν ούτε δείγμα (πατάει διάφορα κουμπιά στον τηλεμεταφορέα αλλά δε γίνεται τίποτα). Πως στο καλό τον ακυρώνω όμως;

ΓΙΟΣ: Α, δεν είναι τίποτα. Πρέπει να βάλεις πρώτα το ΠΙΝ, μετά το ΠΟΥΚ, ύστερα να γράψεις το ΚΑΠΤΣΑ και μετά πατάς ΟΚ.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ε;

ΓΙΟΣ: (απλώνει το χέρι) Δώσε.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ διστάζει, αλλά τελικά τον δίνει τον τηλεμεταφορέα. Ο ΓΙΟΣ πατάει διάφορα. Ακούγεται μια μεταλλική φωνή:

ΦΩΝΗ: Λήξη συναγερμού. Λήξη συναγερμού.

Ο ΓΙΟΣ κάνει μια υπόκλιση και τα ΠΑΙΔΙΑ τον χειροκροτούν.

ΠΑΙΔΙΑ: Ζήτω!!!!

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ δίνει μια φιλική σφαλιάρα στον ΓΙΟ.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Μπράβο ρε Μπίλι! Τώρα δώσε.. (Απλώνει το χέρι)

Ο ΓΙΟΣ του κάνει νόημα «όχι» κουνώντας το δάχτυλο.

ΓΙΟΣ: Παιδιά πιάστε γρήγορα ένα το χέρι του άλλου. Εσείς κυρία Αγάπη κρατήστε το δικό μου.

Τα ΠΑΙΔΙΑ και η ΔΑΣΚΑΛΑ κάνουν αυτό που τους είπε ο ΓΙΟΣ.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Μπίλι τι πάς να κάνεις; Άμα σε πιάσω στα χέρια μου...

ΓΙΟΣ: Τσάο πα-τέρας! Τα λέμε...

ΠΑΤΕΡΑΣ: ΟΟΟΟΟΧΙΠΙΠΙΠΙ!

Ο ΓΙΟΣ πατάει το κουμπί. Τα φώτα αναβοσβήνουν και ακούγεται ο ήχος τηλεμεταφοράς. Τα φώτα σβήνουν.

ΠΡΑΞΗ ΣΤ: Πίσω στο δωμάτιο του Δημήτρη

Το δωμάτιο του ΔΗΜΗΤΡΗ. Τα ΠΑΙΔΙΑ, η ΔΑΣΚΑΛΑ και ο ΓΙΟΣ είναι μέσα. Τα φώτα αναβοσβήνουν και ακούγεται ο ήχος τηλεμεταφοράς. Τα φώτα ανάβουν.

ΙΩΑΝΝΑ: Δεν το πιστεύω, σωθήκαμε!

ΠΑΙΔΙΑ: Γιουπιιι!!!!

ΜΑΡΙΑ: Μπίλι, εσύ μας έσωσες!

ΠΑΙΔΙΑ: Ζήτω ο Μπίλι! Ζήτω! Ζήτω!

ΓΙΟΣ: (ντρέπεται) Ε, ευχαριστώ! Δεν έκανα και τίποτα.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Έκανες και πάρα πολλά μάλιστα. Τι θα γίνει τώρα όμως; Ο πατέρας σου, έχει θυμώσει πολύ μαζί σου.

ΓΙΟΣ: Μπα μωρέ, θα του περάσει. Δεν είναι κακός κατά βάθος. Απλά λίγο χοντράνθρωπος. Μπορεί να μου φωνάζει και να με σφαλιαρίζει συνέχεια, αλλά αυτός είναι ο τρόπος του για να μου δείξει ότι με αγαπάει.

ΧΑΡΗΣ: Ωραία, αγάπη.

ΙΩΑΝΝΑ: (σκουντάει τον ΧΑΡΗ) Χάρη...

ΔΑΣΚΑΛΑ: Νομίζω Μπίλι ότι είναι ώρα να σε αποχαιρετίσουμε. Έχει ξημερώσει και τα παιδιά θα πρέπει να γυρίσουν στα σπίτια τους.

ΘΩΜΑΣ: Ναι, αλλά με τους κλέφτες τι θα κάνουμε;

ΜΑΡΙΑ: Πολύ φοβάμαι ότι δεν μπορούμε να κάνουμε και πολλά. Δεν άκουσες πριν που είπε ο Μπίλι ότι υπάρχουν εκατοντάδες εκεί πάνω; (δείχνει τον ουρανό)

ΕΛΕΝΗ: Τι; Και δηλαδή θα τους αφήνουμε να μας κλέβουν τα όνειρα μας όποτε τους καπνίσει;

ΓΙΟΣ: Όχι. Όχι. Δε χρειάζεται. Ίσως να μη μπορείτε να κάνετε κάτι για να εξαφανίσετε τους κλέφτες – άσε και που και να τα καταφέρνατε είμαι σίγουρος ότι μετά από λίγο θα εμφανίζονταν καινούργιοι, αλλά σίγουρα μπορείτε να κάνετε κάτι για να μην σας κλέβουν τα όνειρά σας.

ΑΝΘΗ: Αλήθεια; Τι;

ΓΙΟΣ: Καταρχάς, θα πρέπει να πιστεύετε στα όνειρά σας και να μην τα παρατάτε στην πρώτη δυσκολία. Όσο πιο πολύ καιρό κρατάτε το ίδιο όνειρο, τόσο πιο πολύ το δέσιμό του μαζί σας δυναμώνει. Και κανένας κλέφτης

δεν πρόκειται να σπαταλήσει ολόκληρο βράδυ για να κόψει ένα μόνο όνειρο. Θα το αφήσει και να θα αναζητήσει πιο εύκολη λεία. Υπάρχουν ξέρετε ένα σωρό άνθρωποι που δεν δίνουν την παραμικρή σημασία στα όνειρά τους. Και να μη μιλήσω για τους μεγάλους. Πιο εύκολο είναι να κόψεις τα όνειρά τους, παρά ένα χαμομήλι. Μόνο που δεν πιάνουν καλά λεφτά, γιατί συνήθως είναι πολύ μικρά ή τζούφια.

ΕΛΕΝΗ: Τίποτα άλλο μπορούμε να κάνουμε;

ΓΙΟΣ: Ναι, αμέ! Μπορείτε να έχετε δίπλα στο κρεβάτι σας μια κόλα χαρτί κι ένα μολύβι. Το πρωί μόλις ξυπνάτε θα γράφετε ή θα ζωγραφίζετε στο χαρτί το όνειρο που είδατε για να μην το ξεχάσετε.

ΘΩΜΑΣ: Α! Όπως μας είχε πει και η κυρία Αγάπη!

ΓΙΟΣ: Αλήθεια; Επίσης, το επόμενο βράδυ, πριν πέσετε για ύπνο, θα ρίχνετε μια ματιά στο χαρτί. Έτσι είναι πολύ πιθανό να δείτε ξανά το ίδιο όνειρο. Και όσο πιο πολύ βλέπετε το ίδιο όνειρο, τόσο πιο πολύ το δέσιμό του μαζί σας.... (δείχνει τα ΠΑΙΔΙΑ).

ΠΑΙΔΙΑ: ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ!

ΓΙΟΣ: Ακριβώς! Τέλος, να μιλάτε για τα όνειρά σας όσο πιο συχνά μπορείτε. Να τα συζητάτε με τους φίλους σας, με τους δασκάλους σας, με τους γονείς σας. Έτσι ακόμα κι αν κάποτε τα ξεχάσετε θα μπορούν να σας τα θυμίσουν αυτοί. Κι επίσης φυσικά, όσο πιο πολύ μιλάτε για ένα όνειρο, τόσο πιο πολύ το δέσιμό του μαζί σας.... (δείχνει τα ΠΑΙΔΙΑ).

ΠΑΙΔΙΑ: ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ!

ΓΙΟΣ: Τέλεια! Πιστεύω, ότι πλέον γνωρίζετε ότι χρειάζεται για να μην σας ξανακλέψει κανείς ποτέ τα όνειρά σας. Ωρα να την κάνω λοιπόν! Μπαί!

Ο ΓΙΟΣ χαιρετά, πιάνει τον τηλεμεταφορέα και είναι έτοιμος να πατήσει το κουμπί.

ΜΑΡΙΑ: Θα σε ξανασυναντήσουμε ποτέ άραγε;

ΓΙΟΣ: Ποιος ξέρει; Ίσως σε κάποιο όνειρο (κλείνει το μάτι). Αντίο!

ΠΑΙΔΙΑ: ΓΕΙΑ!!!! (χαιρετούν)

Ο ΓΙΟΣ πατάει το κουμπί. Τα φώτα αναβοσβήνουν και ακούγεται ο ήχος τηλεμεταφοράς. Τα φώτα σβήνουν.

ΠΡΑΞΗ Ζ: Πίσω στην τάξη

Η σχολική τάξη. Τα ΠΑΙΔΙΑ είναι ήδη στη τάξη και συζητάνε μεταξύ τους. Μπαίνει μέσα η ΔΑΣΚΑΛΑ. Από την τάξη λείπει ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ.

ΠΑΙΔΙΑ: Καλημέρα κυρία!

ΔΑΣΚΑΛΑ: Καλημέρα αγάπες μου! (Πάει και κάθεται πάνω στην έδρα) Τι περιπέτεια ήταν κι αυτή που ζήσαμε, ε; Πιστεύω ότι κανείς μας δεν θα την ξεχάσει ποτέ. Καλά περάσαμε αυτές τις 2 βδομάδες, έτσι δεν είναι;

ΠΑΙΔΙΑ: ΝΑΙΑΙΑΙΑΙΑΙ!

Ξαφνικά ανοίγει η πόρτα και ξεπροβάλει ένα τεντωμένο χέρι που κρατά ένα κρανίο. Τα ΠΑΙΔΙΑ παγώνουν.

ΠΑΙΔΙΑ: (τρομαγμένα) Ααααα!

ΔΙΕΥΘ.: (καθώς το σώμα της ακολουθεί το χέρι – τα μαλλιά της είναι λυτά και πέφτουν στο πρόσωπό της, δε φορά τα γυαλιά της, έχει λίγο την όψη τρελής) Να ζει κανείς ή να μη ζει; Ιδού η απορία; (καθώς περνά την πόρτα

ακολουθεί τελευταίο το άλλο χέρι της στο οποίο κρατά ένα σπάγκο που είναι δεμένο ένα σκονισμένο κόκκινο μπαλόκι)

ΔΑΣΚΑΛΑ: Κυρία Διευθύντρια;

ΔΙΕΥΘ.: Καλημέρα πολυαγαπημένη μου κυρία Ονειροπούλου μου. Σας παρακαλώ όμως να με αποκαλείτε Αμαλία – η μάλλον καλύτερα, Λίτσα.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Κυρία Διευθ...

ΔΙΕΥΘ.: Λίτσα παρακαλώ.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Μάλιστα. Λίτσα είστε καλά;

ΔΙΕΥΘ.: Ποτέ δεν ήμουν καλύτερα.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Μα τι έγινε;

ΔΙΕΥΘ.: Χθες, χθες το βράδυ, είδα για πρώτη φορά μετά από πάρα πολλά χρόνια ένα όνειρο. Ένα όνειρο που έβλεπα όταν ήμουν μικρό παιδάκι. Είδα ότι ήμουν μια σπουδαία πρωταγωνίστρια του θεάτρου. Και αποφάσισα να το ακολουθήσω. Ποτέ δεν είναι αργά για να ακολουθήσει κανείς τα όνειρά του, έτσι δεν είναι αγαπητή μου κυρία Ονειροπούλου μου;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Ναι, φυσικά. Έχετε απόλυτο δίκιο. Μα...

ΔΙΕΥΘ.: Δεν θέλω μα και ξε-μα. Το τέλος της σχολικής χρονιάς πλησιάζει και πρέπει να δώσουμε μια παράσταση που θα αφήσει εποχή. Με εμένα πρωταγωνίστρια φυσικά. Από αύριο κιόλας οι ώρες διδασκαλίας μειώνονται στο μισό και ξεκινάμε εντατικές πρόβες. Εσείς παιδιά τι λέτε;

ΠΑΙΔΙΑ: (σηκώνονται όρθια) ΝΑΙΑΙΑΙΑΙΑΙ! (αρχίζουν να χειροκροτούν)

ΔΙΕΥΘ.: (κάνει βαθιά υπόκλιση) Ω, ευχαριστώ! Ευχαριστώ!
(ενθουσιασμένη ξαναπλώνει το χέρι με το κρανίο και κατευθύνεται προς την πόρτα – καθώς βγαίνει αρχίζει πάλι) Να ζει κανείς ή να μη ζει;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Ε αυτό δεν το περίμενα! Τι σου είναι τα όνειρα. Μ' αυτά και μ' αυτά όμως ήρθε η ώρα να σας αποχαιρετίσω.

ΣΠΥΡΟΣ: Μα κυρία...

ΙΩΑΝΝΑ: Δε θέλουμε να σας χάσουμε...

ΧΑΡΗΣ: Σας αγαπάμε...

ΣΟΦΙΑ: Πολύ!

ΔΑΣΚΑΛΑ: Μα κι εγώ σας αγαπώ! Δε γίνεται όμως αλλιώς. Εσείς τώρα μάθατε τι πρέπει να κάνετε για να μην μπορεί κανείς να κλέψει τα όνειρά σας. Υπάρχουν όμως ένα σωρό παιδιά εκεί έξω που δεν το γνωρίζουν κι εγώ μπορώ να τα βοηθήσω. Θα ήταν άδικο να μείνω εδώ. Ελάτε, ελάτε κοντά μου για μια τελευταία αγκαλιά.

Τα ΠΑΙΔΙΑ μαζεύονται σιγά-σιγά γύρω από τη ΔΑΣΚΑΛΑ και αγκαλιάζονται όλοι μαζί.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Μα, κάποιος λείπει. Που είναι ο Δημήτρης;

(φωνάζει) Δημήτρη; Δημήτρη;

Σβήνουν σιγά-σιγά τα φώτα, ώσπου γίνεται σκοτάδι.

ΠΡΑΞΗ Η: Προϊνικό ξύπνημα

Το παιδικό δωμάτιο του ΔΗΜΗΤΡΗ. Στο κρεβάτι βρίσκεται ξαπλωμένος ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ με πντζάμες. Πάνω από το κεφάλι του βρίσκεται ένα μεγάλο κόκκινο μπαλόνι δεμένο με σπάγκο στο κρεβάτι.

MAMA: (φωνάζει) Δημήτρη! Δημήτρη!

Τα φώτα ανάβουν. Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ κουκουλώνεται με το μαξιλάρι του. Η MAMA μπαίνει στο δωμάτιο.

MAMA: Δημήτρη ξύπνα επιτέλους! Ώρα για σχολείο! Καλά δε με ακούς που σου φωνάζω τόση ώρα;

Ο Δημήτρης πετά το μαξιλάρι κάτω και ανασηκώνεται. Ο σπάγκος που κρατά το μπαλόνι κόβεται και αυτό ανεβαίνει πιο ψηλά. Το μπαλόνι είναι δεμένο με διάφανο νήμα, ώστε να μην φύγει μακριά. Θα πρέπει ο (ορατός) σπάγκος του να είναι σε ύψος που να φθάνει ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ αν χοροπηδήσει πάνω στο κρεβάτι.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Αχ βρε μαμά! Πάνω στο καλύτερο με έκοψες. Έβλεπα ένα πολύ ωραίο όνειρο και τώρα πάει, χάθηκε...

MAMA: Συγγνώμη αγάπη μου, αλλά έχει περάσει η ώρα. Πρέπει να σηκωθείς. Για πες μου όμως, τι όνειρο έβλεπες;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: (καθιστός στο κρεβάτι) Ουφ! Έβλεπα, έβλεπα (ξύνει το κεφάλι του)... Ούτε που καλοθυμάμαι πια, έτσι απότομα που με έκοψες. Πάντως είχε να κάνει με μια καινούρια δασκάλα, το τι θα ήθελα να γίνω όταν μεγαλώσω και κάτι κλέφτες ονείρων...

MAMA: Κλέφτες ονείρων;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ναι, έτσι νομίζω. Τέλος πάντων. Δεν έχει σημασία πια. Πάει, πέταξε (δείχνει προς τον ουρανό).

MAMA: Δεν πειράζει αγάπη μου, είμαι σίγουρη πως απόψε το βράδυ κιόλας θα δεις ένα ακόμα καλύτερο.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: (κατσουφιασμένος) Ναι, καλά...

MAMA: Άντε ντύσου τώρα κι εγώ πάω να σου ετοιμάσω το πρωινό σου.

Η ΜΑΜΑ βγαίνει από το δωμάτιο. Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ κάθεται οκλαδόν στο κρεβάτι.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: (χώνει το πρόσωπό του μέσα στις παλάμες του και μονολογεί) Αχ, πάει το όνειρό μου. Και είμαι σίγουρος πως ήταν σούπερ! Μπορεί να μην το θυμάμαι, αλλά αισθάνομαι ακόμα τόσο όμορφα! Ελπίζω να μην το έχασα για πάντα. Αλήθεια που να πηγαίνουν άραγε τα όνειρα όταν ξυπνάμε;

(σηκώνει τα μάτια προς τα πάνω) Ε, μισό λεπτό!

Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ σηκώνεται όρθιος στο κρεβάτι και χοροπηδάει 2-3 φορές με τεντωμένο το χέρι ώσπου καταφέρνει τελικά να πιάσει το κορδόνι από το κόκκινο μπαλόνι κι αρχίζει να το κατεβάζει. Τα φώτα της σκηνης σβήνουν σιγά-σιγά ενώ ακούγεται με αυξανόμενη ένταση «Waltz No. 2».

Παίζει το τραγούδι των Κλεφτών. Τα παιδιά βγαίνουν κρατώντας πολλά κόκκινα μπαλόνια (με κανονικό αέρα – όχι με ήλιο – για να μπορούν να τα πετάνε) και τα πετούν στους θεατές.

Η αφίσα της παράστασης

Το πρόγραμμα της παράστασης

ΚΛΕΦΤΕΣ ΟΝΕΙΡΩΝ

«Τα όνειρα δε χάθηκαν, τα όνειρα δε σβήσαν, όλα τα θα που έλεγες, ποτέ δε σε αφήσαν. Κρυμμένοι μέσα στις σκιές, στην νύχτας των ψιθύρων, εμείς σου τα βουτήξαμε, οι κλέφτες των ονείρων...»

Η ιστορία με δυο λόγια...

Όλα τα παιδιά βλέπουν όνειρα. Όλα, εκτός από ένα, τον Δημήτρη. Ή μήπως τελικά βλέπει, αλλά κάποιος του τα κλέβει; Η κυρία Αγότη μαζί με τα παιδιά της «βιβλιοθήρας» (της Λέσχης Ανάγνωσης του 12ου Δημοτικού σχολείου) έχουν ένα φανταστικό σχέδιο για να ανακαλύψουν τι συμβαίνει. Θα καταφέρουν άραγε να σώσουν τα όνειρα του Δημήτρη, αλλά και όλων των άλλων παιδιών; Αλήθεια, που πάνε άραγε τα όνειρα το πρωί όταν ξυπνάμε;

Σκηνοθεσία
Κόκαλη Ελένη
Μαυράκη Κατερίνα

Σκηνικά
Αρχιμανδριτη Μαρία-Ειρήνη

Μουσική επιμέλεια
Μάνος Παναγιωτόκης (εκμάθηση τραγουδιού στα παιδιά)

Μουσική & Τραγούδια
Waltz No. 2 (μουσική: Dmitri Shostakovich)
Οι Κλέφτες των Ονείρων (μουσική: Μ. Παναγιωτόκης, στίχοι: Δ. Γραμμένος)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ Α' ΘΡΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ
Ν. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ «Δ. ΘΕΟΤΟΚΟΠΟΥΛΟΣ» - ΟΜΑΔΑ ΒΙΒΛΙΟΥ

ΟΙ ΚΛΕΦΤΕΣ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

του Δημήτρη Γραμμένου

σε συνεργασία με τη

ΛΕΣΧΗ ΑΝΑΓΝΩΣΗΣ
12ΟΥ ΔΗΜ. ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑ

ΚΛΕΦΤΕΣ ΟΝΕΙΡΩΝ

Πρωταγωνιστούν
τα παιδιά της Λέσχης Ανάγνωσης του 12ου Δημοτικού Σχολείου!

Διευθύντρια: Εμμανουέλα Μαρκιάκη

Δασκάλα (κατά σειρά εμφάνισης)

- Ολυμπία Σταματάκη
- Ελευθερία Σταυρακάκη
- Μαρίνα Βασιλάκη
- Αναστασία Οβακιμιδίδη

Παιδιά

- Ιωάννα: Αθηνά Σκουτέλη
- Ανθή: Σοφία Σκουτέλη
- Σοφία: Νικολέτα Τσακίρη
- Μαρία: Χαρά Μαραγκάκη
- Ελένη: Μαρία Πετρόκη
- Σπύρος: Γεωργία Στριλιγκά (κόντρα ρόλος)
- Χάρης: Πέτρος Κατσαβούνης
- Δημήτρης: Γκούγκα Τβουοιρί
- Θωμάς: Βασίλης Μπιλάλης
- Μιχάλης: Κρίστιαν Χαηηλάι

Κλέφτες

- Πατέρας: Νικόλας Πατόζογλου
- Γιος: Βασίλης Κοζανιδης

Ονειροπώλειο

- Νοικοκυρά: Ελένη Παντεμαράκη
- Μάνα: Μαρία Κουβίδη
- Παιδί: Δημήτρης Κεχαγιιάς
- Γέρος: Μιχάλης Χαρκουτσάκης
- Εξωγήνη: Χριστίνα Παραβολιδάκη
- Μαμά Δημήτρη: Ελευθερία Κατσαβούνη

ΚΛΕΦΤΕΣ ΟΝΕΙΡΩΝ

Στο τραγούδι Οι Κλέφτες των Ονείρων

Φωτεινή Κουβίδη
Φωτεινή Μασέλη
Άλεξ Μητρούσης
Ιωάννα Στειακάκη
Κατερίνα Τσικουδούρη
Μαίρη Χρυσοβέργη

ΠΡΟΣΟΧΗ!
Το μπαλόνι αυτό πρέπει να χρησιμοποιηθεί
ΜΟΝΟ σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης!

(παρακαλούμε μην το φουσκάσετε πριν σας το ζητήσουμε)